Ἀντιφωνητὴς

Χώρα φανταστική τοῦ πρωινοῦ καί τίποτε ἀπό τά φαντάσματα πού χτές ὀνομάζονταν γεγονότα

Τ. ΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΓΝΩΜΗΣ 10 ΜΑΪΟΥ 2006 ΕΤΟΣ 8ο / ΑΡ. Φ. 195 / ΤΙΜΗ 0,90 €

Τό «ἄλλο» σουηδικό μοντέλο

πού οὔτε νά τ' ἀναφέρουμε δέν διανοούμαστε...

Δέν πᾶνε πολλά χρόνια πού ἡ χώρα μας ἀναγνώρισε ντέ γιοῦρε τό Ἰσραήλ - ἦταν ἡ πρώτη κίνηση ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς κυβέρνησης Μητσοτάκη. Ἀναμφισβήτητα ἦταν ἕνας τίτλος τιμῆς γιά τή νεότερη Ἑλλάδα, νά ἀντιστέκεται ἐπί 42 χρόνια στίς διεθνεῖς πιέσεις γιά ἀποδοχή τοῦ γκάγκστερ τῆς περιοχῆς, τίτλος πού χάθηκε. Δυστυχῶς ἔκτοτε δέν λησμονήθηκε μόνο ἡ πολύχρονη ἀξιοπρεπής στάση μας ἀλλά καί περάσαμε στό ἄλλο ἄκρο: ἀπόντες ἀπό κάθε μεῖζον θέμα σχετιζόμενο μέ τό Μεσανατολικό καί οὐδέποτε ἐνάντιοι σέ ὁτιδήποτε μπορεῖ νά ἐκληφθεῖ ὡς ἰσραηλινό συμφέρον (μέ τήν εὐρεία - πάρα πολύ εὐρεία! - ἔννοια).

Ποῦ τά θυμηθήκαμε ὅλα αὐτά; Μέ τήν ἀφορμή πού μᾶς ἔδωσε ἡ (γιά μιάν ἀκόμη φορά) ἀξιέπαινη στάση τῆς Σουηδίας, ἀναφορικά μέ ἐπικείμενη νατοϊκή ἄσκηση **Volcanex 2006** στήν Ἰταλία. Μόλις οἱ Σουηδοί πληροφορήθηκαν τήν συμμετοχή τοῦ Ἰσραήλ στήν ἄσκηση τοῦ Μαΐου (στά πλαίσια δῆθεν τῆς «*συνεργασίας γιά τήν διατήρηση τῆς εἰρήνης*»), δήλωσαν ὅτι ἀποσύρουν τή συμμετοχή τῶν 9 ἀεροσκαφῶν τους. «*Τό Ἰσραήλ δέν ἐνεργεῖ στό ὄνομα τῆς εἰρήνης*» δήλωσαν ἀξιωματοῦχοι στήν Στοκχόλμη. «*Σκοπός τῆς ἐπιχείρησης εἶναι νά προετοιμάσει διεθνή συνεργασία γιά τήν διατήρηση τῆς διεθνοῦς εἰρήνης. Ἡ συμμετοχή τῶν ἰσραηλινῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων μεταβάλλει τίς προϋποθέσεις τῆς ἄσκησης*». Καί ἡ Σουηδέζα ὑπουργός Ἀμύνης **Λένι Μπιόρκλουντ** εἶπε ὅτι ἡ χώρα της ἀποσύρεται λόγῳ τῆς συμμετοχῆς «*ἑνός κράτους πού δέν μετέχει στήν διατήρηση τῆς διεθνοῦς εἰρήνης*» (στίς ἀσκήσεις αὐτές μετέχουν κράτη πού στέλνουν εἰρηνευτικές δυνάμεις). Παράλληλα δόθηκε βίζα στόν Παλαιστίνιο καθηγητή Ἀτέφ Ὀντουάν, ὑπουργό προσφυγικῶν ὑποθέσεων, ἡ πρώτη ἀπό χώρα τῆς ΕΕ σέ μέλος τῆς Κυβέρνησης τῆς Χαμάς.

Φυσικά οἱ δεσμοφύλακες τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ λύσσαξαν. Ὁ Σουηδός Πρέσβης κλήθηκε γιά ἐξηγήσεις στό ΥΠΕΞ. Οἱ ἀπαντήσεις του χαρακτηρίστηκαν ἀπό τόν ἰσραηλινό ὑπουργό Ἐξωτερικῶν «προσβλητικές καί ἀπαράδεκτες». Κυβερνητικές πηγές μίλησαν γιά «*συχνές ἀντισραηλινές θέσεις Σουηδῶν ὑπουργῶν*» καί γιά «*διμερεῖς συναντήσεις στίς ὁποῖες οἱ Σουηδοί ἀρνοῦνται νά ἀκούσουν τίς ἰσραηλινές θέσεις*».

Ἄσχετα μέ τίς λεπτομέρειες, ἡ σουηδική ἐνέργεια δέν παύει νά ἀποτελεῖ μία ὄαση στήν γενικευμένη εὐρωπαϊκή ὑποταγή στόν σήριαλ κίλερ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Ἡ πρόστυχη στάση τῆς ΕΕ ἔναντι τῆς δημοκρατικά ἐκλεγμένης κυβέρνησης τῆς Χαμάς στήν Παλαιστίνη καί ἡ δειλή ρητορική της γιά τήν σχεδιαζόμενη νεοναζιστική ἐπίθεση κατά τοῦ Ἰράν ἀποτελοῦν μόνο δύο κορυφαῖα δείγματα τῆς ὑποταγῆς αὐτῆς.

Στά καταθλιπτικά αὐτά πλαίσια, ἡ ἔκλειψη τῆς ἑλληνικῆς φωνῆς ἀπό τό διεθνές προσκήνιο δέν ἀποτελεῖ ἔκπληξη. Δέν παύει ὅμως νά συνιστᾶ μιά (ἀκόμη) ἀπογοητευτική ἐξέλιξη στήν ἐν γένει παρουσία τῆς χώρας μας. Νά ρωτήσουμε λοιπόν γιά τήν κοινή ναυτική ἄσκηση τῆς νατοϊκῆς δύναμης τῆς Μεσογείου μὲ τὰ ἑπτά κράτη τοῦ «Μεσογειακοῦ Διαλόγου» στὴ Γαῦδο, πού γίνεται μέ σχεδιασμό κι εὐθύνη δική μας καί μέ τόν προαναφερθέντα φονιά σέ πρῶτο τραπέζι πίστα; Ποιός ὁ λόγος;...

Προεκλογική χρηματοδότηση;

Τελευταίως συζητεῖται μία ἐπενδυτική πρόταση γιά τή Ροδόπη ἀπό κάποιον Ὁλλανδό (;) ἐπιχειρηματία, σέ σχέση μέ τήν μεταποίηση ἀρωματικῶν φυτῶν. Καί καθότι, ὅπως γνωρίζετε, δέν εἴμαστε διόλου καλοπροαίρετοι, βάλαμε μέ τόν νοῦ μας περίεργα σενάρια.

Πῶς μπορεῖ νά περπατήσει τώρα μία τέτοια ἐπένδυση, ὅταν ἔχει ἀποτύχει παταγωδῶς δύο φορές στό παρελθόν; Καί εἶναι δυνατόν νά συμβεῖ αὐτό σέ ἐγκαταστάσεις καί μέ ἐξοπλισμό πού ἤδη πρό ἐτῶν εἶχε χαρακτηριστεῖ «ἄχρηστος» ἀπό τήν Ἕνωση Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν Ροδόπης (πού τήν νοίκιαζε παράνομα);

Ρωτᾶμε λοιπόν: Ὑπάρχει τέτοια ἐπενδυτική πρόταση στήν Περιφέρεια ΑΜ-Θ; Ἔχει πάρει τόν δρόμο τῆς ὑλοποίησης; Συνδέεται μέ κάποιον τρόπο μέ ὑποψήφιο δήμαρχο (πού ἀντιμετωπίζει προβλήματα προεκλογικῆς χρηματοδότησης); Καί ἀναφορικά μέ τήν διαβόητη ΒΑΡΩΦΥΤ: Ἀνακλήθηκε ἡ ἐπένδυσή της ἤ ἀκόμα ὑποτίθεται ὅτι... λειτουργεῖ;

Γκιουλμπεγιάζ Καραχασάν

Στό πρόσωπο τῆς Γκιουλμπεγιάζ Καραχασάν, πού ἐπιλέχθηκε ἀπό τήν ἡγεσία τοῦ ΠαΣοΚ γιά ὑποψήφια ὑπερνομάρχης Ξάνθης - Καβάλας - Δράμας, ἔψαξε ὅλη ἡ Ἑλλάδα νά βρεῖ αὐτό πού εἶχε στόν νοῦ ἤ στό ὑποσυνείδητό της: τήν δικαίωση τῶν ἐκσυγχρονιστικῶν ἰδεολογημάτων ἤ τήν καταδίκη τους, τήν κατάφαση τῆς πολυπολιτισμικότητας τῆς Θράκης ἤ τήν ἀπόρριψή της, τήν ἀναβάθμιση τῆς τουρκικῆς ἀπειλῆς ἤ τήν ἀνάσχεσή της. Ἀφοῦ λοιπόν ὁ θόρυβος ἔχει κάπως κοπάσει, ἄς προσθέσουμε καί μεῖς τή σοφία μας σέ κείνην τῶν συνελλήνων μας, μήπως καί τελικά καταλήξουμε οἱ περισσότεροι σέ κάποιαν ψύχραιμη, τίμια, ζυγισμένη καί γόνιμη στάση ἔναντι τοῦ ζητήματος.

(Σελ. 5)

Χάρολντ Πίντερ στήν Κομοτηνή

Ὅταν ὁ Δημήτρης Κολλάτος ἐπεχείρησε νά ἀνεβάσει γιά πρώτη φορά στήν Ἑλλάδα ἔργο τοῦ Χάρολντ Πίντερ (1961), μάλιστα στόν ἀκάλυπτο χῶρο ἑνός ὑπογείου διαμερίσματος στήν Κυψέλη, πολλοί προβληματίστηκαν πού πῆγαν καί τό εἶδαν, περισσότεροι ὅμως κυρίως θεατράνθρωποι, ἀπεδοκίμασαν ἤ καί κακολόγησαν τήν πρωτότυπη ἐκείνη θεατρική πράξη τοῦ νεαροῦ τότε σκηνοθέτη. Μερικοί μάλιστα ἔφτασαν στό σημεῖο χωρίς νά ἔχουν δεῖ τήν παράσταση νά χλευάσουν τόν ἀντικομφορμισμό συγγραφέα καί σκηνοθέτη.

Ἔτσι και τώρα πού ἕνα Δημοτικό Θέατρο ἐπιχειρεῖ νά ἀνεβάσει μέ πρωτότυπο τρόπο, μέ Βούλγαρο σκηνοθέτη, καί ἑνώνοντας μάλιστα σέ ἕνα δύο τελευταῖα μονόπρακτα τοῦ νομπελίστα πλέον συγγραφέα, ἔχουμε μιά σειρά ἀπό περίεργες ἕως ἀνάγωγες ἀντιδράσεις ἐντός κι ἐκτός τῶν τειχῶν. Καί ὁ νοῶν νοείτω...

Ὁ γράφων, ἔχοντας μιλήσει μέ τόν ἴδιον τόν Πίντερ, ὅταν εἶχε ἔρθει στήν Ἀθήνα λίγες μέρες πρίν τό φούντωμα τοῦ τελευταίου πολέμου στό Ἰράκ, κατανοεῖ τίς ἀντιδράσεις καί τά βαθύτερα αἴτια, κέντρα καί παράκεντρα, πού κατευθύνουν τίς πιό πάνω περίεργες συμπεριφορές.

Ὅπως ὅμως 3-4 χρόνια μετά τόν Κολλάτο καί ὅταν τό Θέατρο Τέχνης τοῦ Καρόλου Κούν ἀνέβασε καί καθιέρωσε τόν μεγάλο αὐτόν συγγραφέα, οἱ ἴδιες Κασσάνδρες τοῦ '61 ἔγιναν ὑμνητές τοῦ συγγραφέα καί τοῦ πρώτου σκηνοθέτη, ἔτσι πιστεύω καί στίς μέρες μας πολύ πιό σύντομα ἡ πρωτοβουλία τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς τῆς Κομοτηνῆς, τοῦ καλλιτεχνικοῦ διευθυντῆ καί τῶν ἄλλων συντελεστῶν θά περάσει στήν ἱστορία ὡς μία θετικότατη στιγμή γιά τό θέατρό μας καί εὐρύτερα γιά τόν θεσμό καί τίς δυνατότητες τῶν ΔΗΠΕΘΕ.

Ἐμεῖς πού εἴμαστε ἐνάντια στόν ρατσισμό καί ὅσοι πραγματικά πιστεύουν στή συνεργασία σέ ὅλα τά ἐπίπεδα μέ τούς γύρω λαούς, ὄχι μόνο πρέπει νά χειροκροτοῦμε ὅταν Ἕλληνες δημιουργοί συνδημιουργοῦν μέ «ξένους» ἀλλά καί νά προκαλοῦμε, νά σχεδιάζουμε καί νά ἐνισχύουμε μέ κάθε τρόπο τέτοιες προσπάθειες ὅταν μάλιστα ξεκινᾶνε ἀπό τήν τοπική Αὐτοδιοίκηση.

Συνέχεια στή σελίδα 7

ΜΥΚΟΝΟΣ: Ἐκεῖ πού συγκλίνουν κεντροαριστεροί καί κεντροδεξιοί...

Κοιτώντας προσεκτικά τό βλέπεις: Δέν εἶναι ἀφίσες τουριστικοῦ πρακτορείου ἀλλά «πολιτικῶν» νεολαιῶν: ΔΑΠ καί ΠΑΣΠ, στίς ἐπικείμενες μαχητικές τους παρουσίες στήν Μύκονο. Ὅμως ὅσοι ὑπερασπίζονται πώς οἱ πασόκοι δέν εἶναι δά καί δεξιοί, δικαιώνονται: Ἡ ἴδια πενθήμερη ἐκδρομή τοῦ Μαΐου κοστίζει στούς «κεντροαριστερούς» φοιτητές 118 εὐρώ κι ὄχι... 119 πού δίνουν οἱ ἄλλοι, οἱ καπιτάλες. Ἄλλη διαφορά δέν καταφέραμε νά ἐντοπίσουμε...

Ατελέσφορος μιθριδατισμός στην απονομή δικαιοσύνης...

Η υποβάθμιση ειδήσεων ή η απόκρυψή τους από τους φορείς που τις διαχειρίζονται δεν διαπιστώνονται αιφνιδιαστικά στο παρόν κείμενο. Ο «Α» επανειλημμένα παρουσιάζει ειδησεογραφικές περιπτώσεις που δεν προβάλλονται από τα υπόλοιπα μέσα ενημέρωσης. Μια από τις περιπτώσεις που μόλις αναδείξαμε αφορά τη διαπλοκή μεταξύ μέσων ενημέρωσης και εταιριών που παρέχουν υπηρεσίες μέσω τηλεφωνικών γραμμών υψηλής χρέωσης. Η διαπλοκή αυτή άλλωστε σε βάρος των πολιτών οδήγησε στην επιμελημένη υποβάθμιση της απάτης Χρηστίδη, η οποία προσπεράστηκε με εντυπωσιακή αμεριμνησία.

Δεδομένης της εξάρτησης των μέσων ενημέρωσης από ποικίλα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα, ο πολίτης, αμήχανος, δεν εμπιστεύεται εύκολα κανένα. Παράλληλα, η δίψα του για αποκάλυψη των περιπτώσεων που θίγουν τα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου μέσα από την καταπάτηση των κείμενων νόμων είναι ακόρεστη. Η έντασή της μάλιστα επιτείνεται κάθε φορά που οι διαπιστώσεις για τη διαπλοκή παύουν να αφορούν μόνο τα μέσα ενημέρωσης και επεκτείνονται σε φορείς πολιτικής ή θρησκευτικής εξουσίας ή ακόμη και στην ίδια την Δικαιοσύνη. Η περίπτωση του παραδικαστικού κυκλώματος, στο οποίο οι εμπλεκόμενοι προέρχονται απ' όλους τους παραπάνω χώρους, αποτελεί το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα.

Όταν όμως η εμπιστοσύνη του πολίτη κλονίζεται απέναντι στην ίδια την Δικαιοσύνη, λογικά αυτός αισθάνεται μετέωρος και τελείως απροστάτευτος. Είναι πράγματι συγκλονιστικό να πληροφορείται κανείς πως οι δικαστικές υποθέσεις τοποθετούνται πρώτες ή τελευταίες στη στοίβα των εκκρεμοτήτων ανάλογα με την πρόσβαση του κάθε διαδίκου στους αρμόδιους λειτουργούς ή, ακόμα χειρότερα, να πληροφορείται πως με τον προσεταιρισμό του δικαστικού κυκλώματος (με το ανάλογο τίμημα, φυσικά!) αποσπά ο οποιοσδήποτε την απόφαση που επιθυμεί, είτε συνάδει με τη νομοθεσία είτε όχι. Αν προστεθεί σε αυτά και η συνήθης χρονοτριβή στην εκδίκαση των υποθέσεων, πέρα απ' την προαναφερθείσα «επέμβαση» στις στοίβες, η απογοήτευση γιγαντώνεται. Πού ν' αναζητήσει κανείς το δίκιο του όταν επείγεται, κι όταν οι δικαστικές οδοί δεν τον δικαιώνουν άμεσα;

Κάπως έτσι πολλοί καταφεύγουν στα μέσα ενημέρωσης και στα λεγόμενα «τηλεδικεία». Φυσικά αυτά δεν μπορούν ν' αντικαταστήσουν τη δικαιοσύνη που απονέμεται από τους έντιμους λειτουργούς μιας ευνομούμενης πολιτείας. Φυσικά έχουν την παθολογία τους, όταν εκμεταλλεύονται τον ανθρώπινο πόνο για λόγους τηλεθέασης, όταν δογματίζουν ή όταν διασύρουν αθώους κρίνοντάς τους επιφανειακά σαν ενόχους, ιδιαίτερα τη στιγμή που μένει το «στίγμα» και η αποκατάσταση δεν συντελείται ποτέ – μη θιγεί και το γόητρο της εκπομπής! Κάποτε πάλι η πληθώρα καταγγελιών μέσω των «τηλεδικείων» προκαλεί τέτοιο κορεσμό, ώστε κανείς να μην δίνει σημασία και ο στόχος να ακυρώνεται. Απ' την άλλη ωστόσο αναδεικνύουν συχνά και περιπτώσεις που θα έμεναν στην αφάνεια αν οι ενδιαφερόμενοι ακολουθούσαν την «τυπική» δικαστική οδό. Αποτελούν συνεπώς ένα μέσο πίεσης για την άρση των αδικιών και την αποκατάσταση της νομιμότητας. Το θέμα είναι πως όταν κι αυτά λειτουργούν επιλεκτικά, με όρους γενικότερα εμπορικούς, ή όταν συμμετέχουν στα παιχνίδια εξουσίας συνιστώντας παράγοντες της διαπλοκής, ο φαύλος κύκλος μοιάζει να μη σπάει από πουθενά κι ο πολίτης εγκλωβίζεται μέσα του.

Τι αποκομίζει λοιπόν κανείς από τον τρόπο απονομής δικαιοσύνης στο ελληνικό κράτος; Οι επίσημες δικαστικές αρχές δικάζουν τις υποθέσεις με μεγάλη χρονική καθυστέρηση ή, χειρότερα, κάποτε συμμετέχουν σε «κυκλώματα»· η πολιτεία δεν ενεργοποιείται προς την λήψη μέτρων που θα αποσυμφορήσουν τον φόρτο εργασίας των δικαστών, χώρια που οι περισσότεροι πολίτες θεωρούν πως εφόσον οι πολιτικοί ηγέτες προέρχονται σε συντριπτικό ποσοστό από τον νομικό κλάδο, μάλλον επιθυμούν τη διαιώνιση μιας κατάστασης που «δίνει τροφή» στους συναδέλφους τους δικηγόρους· τα μέσα ενημέρωσης, πάλι, προβάλλουν τις διάφορες υποθέσεις κατά τρόπο άνισο και με βάση τα οικονομικά τους συμφέροντα. Έτσι ο πολίτης θεωρεί πως δικαιοσύνη στη χώρα μας δεν αποδίδεται ουσιαστικά, χάνει την εμπιστοσύνη του απέναντι σε κρισιμότατους θεσμούς, εθίζεται στην δηλητηριώδη διαφθορά σαν νέος Μιθριδάτης, χωρίς μάλιστα να αποκομίζει – σε αντίθεση με τον Μιθριδάτη – κάτι το θετικό από τον εθισμό αυτό, και οδηγείται στην παραίτηση αποδεχόμενος πως δεν έχει δύναμη να εμποδίσει τη φθορά.

Στο σημείο αυτό, το αίτημα της πάταξης της διαπλοκής ακούγεται ειρωνικό, ιδίως όταν προέρχεται από φορείς της πολιτικής εξουσίας, για τους οποίους πλέον δύσκολα πείθεται κανείς αναφορικά με την ειλικρινή επιθυμία τους να λύσουν το γόρδιο δεσμό της διαπλοκής. Κι η διαπίστωση δεν αφορά μόνο τη σχέση των δικηγόρων βουλευτών με τους συναδέλφους τους που εξασκούν το επάγγελμα, αλλά κυρίως τη σχέση κάθε πολιτικού με τα μέσα ενημέρωσης, τα οποία προεκλογικά τα «εξυγιαίνουν» όλοι, «αποσαφηνίζοντας» και το ιδιοκτησιακό τους καθεστώς και «εμποδίζοντας» τη διασύνδεσή τους με το κράτος και τα οικονομικά του, ωστόσο μετεκλογικά τα «χαϊδολογούν» για να καρπώνονται την εξουσία!

Δεν υπάρχει συνεπώς καμιά ελπίδα; Αν το αποδεχτούμε, αποδεικνυόμαστε κι οι ίδιοι απαισιόδοξοι και παραιτημένοι. Τα πρώτα βήματα βελτίωσης μπορούν να ξεκινήσουν από φαινομενικά πολύ μικρές, οπωσδήποτε όμως πολύ ουσιαστικές παρεμβάσεις. Μία τέτοια παρέμβαση είναι η αύξηση των δικαστών, ώστε να ξεκινήσει σιγά - σιγά η έξοδος των υποθέσεων που χρονίζουν χωρίς να εκδικάζονται από το τέλμα. Στον νομικό κόσμο είναι πασίγνωστο πως η συμφόρηση στην εκδίκαση των υποθέσεων απειλεί με πλήρη κατάρρευση το δικαστικό σύστημα. Το περίεργο – ή και ύποπτο, ακόμη – είναι πως ο πολιτικός κόσμος, που γνωρίζει το πρόβλημα, εφόσον, όπως είπαμε, προέρχεται κυρίως από τους νομικούς κύκλους, δεν ενεργοποιείται προς το παρόν επ' αυτού.

Μία δεύτερη ενδεικτική παρέμβαση είναι ο επαναπροσδιορισμός των ποινών με βάση το αδίκημα, ώστε να λειτουργούν πράγματι αποτρεπτικά για κάθε επίδοξο «μελετημένο» απατεώνα. Δεν θα πρότεινα βέβαια να οδηγηθούμε, για παράδειγμα, στην θανατική ποινή, θα μπορούσαν ωστόσο να «εξορθολογιστούν» οι ποινές με την εξής έννοια: στην περίπτωση π.χ. οικονομικού εγκλήματος δεν έχει νόημα ο εγκλεισμός του απατεώνα στην φυλακή για μια δεκαετία, μετά το πέρασμα της οποίας αυτός απολαμβάνει τα προϊόντα τού... «μόχθου» του· έχει όμως νόημα η ποινή που θα τον ανάγκαζε να επιστρέψει όσα έκλεψε, ακόμη και με δήμευση της προσωπικής του περιουσίας (αν αυτό εφαρμοζόταν στους χούλιγκαν που καταστρέφουν τα γήπεδα κι έπειτα κυκλοφορούν ελεύθεροι, ίσως το φαινόμενο να 'χε παταχθεί προ πολλού).

Θα μπορούσαν να προταθούν πολλά απλά μα αποτελεσματικά μέτρα ακόμη από αρμοδιότερους για λειτουργικότερες προτάσεις – εννοείται ότι το θέμα δεν εξαντλείται με τα παραπάνω. Εκείνο που παραμένει ζητούμενο είναι η ειλικρινής διάθεση της πολιτείας ν' αποκαταστήσει το κύρος της Δικαιοσύνης και την εμπιστοσύνη των πολιτών απέναντί της, ώστε να αισθάνονται ασφαλείς, σεβαστοί και να μη νιώθουν την ανάγκη να καταφεύγουν στα «τηλεδικεία». Οι δυνατότητες υπάρχουν, χρειάζεται όμως και βούληση. Διαφορετικά, δύσκολα οι πολιτικοί ηγέτες θα πείσουν ξανά τους πολίτες ότι πίσω από τη συντήρηση των προβλημάτων, για την οποία ευθύνονται οι ίδιοι, δεν κρύβεται η απόπειρα εξυπηρέτησης κομματικών και προσωπικών πολιτικών τους συμφερόντων σε βάρος του συνόλου.

Γιάννης Στρούμπας

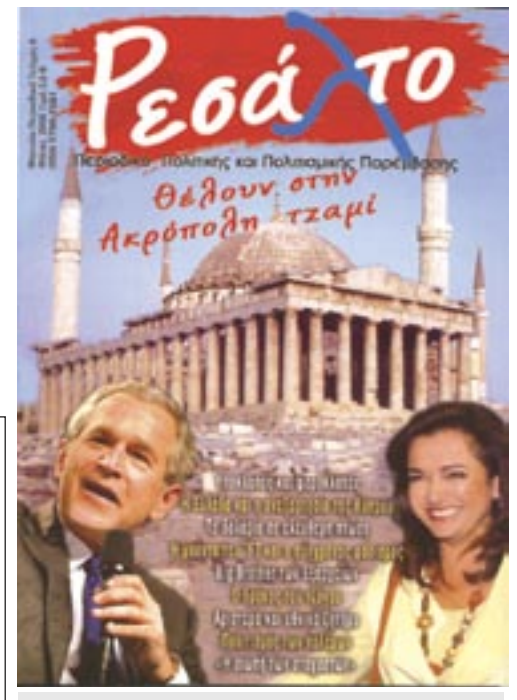

Μηνιαῖο περιοδικό Πολιτικῆς καί Πολιτισμικῆς Παρέμβασης
Σολωμοῦ 5, Ἀθήνα 10683
τηλ. 210 3801737, τ/ο 210 3805321
resalto2005@yahoo.gr

Χάρολντ Πίντερ στήν Κομοτηνή

Συνέχεια ἀπό τήν 1η σελίδα

Ὅλα αὐτά γράφονται γιατί ἀκούστηκε ὅτι ὁ Πίντερ δέν κάνει γιά τήν Κομοτηνή (*κάνει γιά τά σαλόνια τῶν Ἀθηνῶν;...*), ὅτι γιατί νά εἶναι σκηνοθέτης Βούλγαρος, τί μπορεῖ νά ξέρει ἕνας Βούλγαρος ἀπό Πίντερ, γιατί τήν μετάφραση νά τήν κάνουμε ἀπό τά βουλγάρικα καί πολλές ἄλλες μπουρδολογίες. Καί ὅλα αὐτά πρίν καλά καλά ξεκινήσουν οἱ πρόβες!

Κι ἄς ἔρθουμε στό προκείμενο.

Ὁ Πίντερ εἶναι ὁ Πίντερ καί σᾶς παραπέμπουμε στό πρόγραμμα τῆς παράστασης πού εἶναι ἰδιαίτερα ἐπιμελημένο. Οἱ καθηγητές, οἱ φοιτητές ἀλλά καί ὅλοι ὅσοι ἀγαπᾶνε τό θέατρο ἄς φροντίσουν τοὐλάχιστον νά ἐφοδιαστοῦν μέ ἕνα πρόγραμμα, θά κάνει καλό στήν πνευματική τους ὑγεία. Ἔτσιλοιπόν ἐδῶδέν θά ποῦμε λέξη γιά τό ποῦ στέκει πολιτικά, πνευματικά καί ἠθικά - ἄρα καί αἰσθητικά - ὁ νομπελίστας δραματουργός. Καλό εἶναι μόνο νά θυμόμαστε τήν ὁμιλία του ἐνάντια στή Νέα Τάξη Πραγμάτων κατά τήν ἀπονομή τοῦ Νόμπελ, καταγγέλοντας σέ τελική ἀνάλυση τόν διεθνή πολιτικό σιωνισμό, ἄν καί ὁ ἴδιος εἶναι Ἑβραῖος (πόσα ἄραγε ἔχουν ὑποφέρει οἱ ἁπλοί Ἑβραῖοι ἀπό τούς ὁμοθρήσκους τους μεγαλοϊδεάτες τῆς παγκόσμιας ἐξουσίας - Ordine Nuovo).

Ὁ σκηνοθέτης τῆς παράστασης καί σοφός δάσκαλος τοῦ θεάτρου **Στέφαν Στάιτσεφ**, κορυφαία σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο προσωπικότητα, δέν δίστασε οὔτε νά καινοτομήσει ἀλλά οὔτε καί νά διδάξει τό ἔργο μέ τρόπο πού σίγουρα ξενίζει καί συχνά εἶναι ἔξω ἀπό τίς συνήθειες τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν. Οἱ «ἀνατολικοί» σκηνοθέτες θεωροῦν ἀδιανόητο αὐτό πού ἐδῶ ἔγινε θεσμός, δηλαδή ἕνας ἠθοποιός μέ συμβόλαιο τριῶν μηνῶν νά μελετήσει, νά κάνει πρόβες καί νά δώσει σειρά παραστάσεων σέ διαφορετικές μάλιστα θεατρικές σκηνές. Ἐκεῖνος προσπάθησε καί, ἐπειδή ἀκριβῶς παρακολουθήσαμε τίς πρόβες, δούλεψε σκληρά γιά νά δώσει ἕνα ἀποτέλεσμα ἀντάξιο ἑνός μεγάλου συγγραφέα. Ὡς ἰδιοφυής σκηνοθέτης ἐπιχειρεῖ νά ἑνώσει μέ ἕνα ἄψογο στύλ - ὕφος τά δύο μονόπρακτα, ἐνῷ ταυτόχρονα τόν βασικό διάλογο τῶν δύο προσώπων (ἄνδρας - γυναίκα) τόν μοιράζει σέ τρία ζευγάρια. Ὁ γράφων εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Πίντερ θά ἀποδεχόταν πλήρως τό διπλό αὐτό εὕρημα πού εἶναι συνάμα σκηνοθετικό καί δραματουργικό. Ἀκόμα ὁ Στέφαν Στάιτσεφ εἶχε συνείδηση τῆς πολιτικῆς στράτευσης, ἰδιαίτερα τῶν τελευταίων ἐτῶν, τοῦ μεγάλου Ἄγγλου δραματουργοῦ. Αὐτό λοιπόν πού ἔκανε ἔδωσε ἀριστουργηματική διάσταση στό ὅλο ἔργο, πού ὁ θεματικός του τίτλος πλέον εἶναι «Πάρτυ... κομμάτια» (τά δύο μονόπρακτα εἶναι «Τό πάρτυ» - «Τέφρα στήν τέφρα»). Μέ τήν ἕνωση ἀφενός καί τό μοίρασμα πετυχαίνει μιά σειρά θετικά ἀποτελέσματα γιά τόν θεατή πάνω σέ κείμενα πού εἶναι ὅπως αὐτά τοῦ Πίντερ ἀνοικτά σέ πολλές ἑρμηνεῖες, ἔχουν πρῶτο, δεύτερο κι ἐνίοτε καί τρίτο ἐπίπεδο, χωρίς ὅμως ποτέ νά ξεφεύγουν ἀπό ἕνα κεντρικό θέμα - στόχο. Ὁ Πίντερ εἶναι ἠθοποιός, εἶναι ποιητής, σεναριογράφος καί κυρίως βέβαια θεατρικός συγγραφέας. Ἔχει ὅμως σκηνοθετήσει καί ξέρει πολύ καλά τή σημασία πού ἔχει νά ὑπάρχουν μεγάλοι ρόλοι καί ἔτσι νά ἑρμηνεύονται, νά θέλουν δηλαδή νά τούς παίξουν μεγάλοι ἠθοποιοί. Ὁ σκηνοθέτης τῆς δικῆς μας παράστασης ἀντιμετωπίζοντας καί τό ἔργο ὡς μία μουσική παρτιτούρα, ὅπως ὁ ἴδιος ἀνέφερε, προτίμησε τά δύσκολα αὐτά κείμενα - καί ἐννοοῦμε δύσκολα σέ σχέση μέ τήν τρέχουσα θεατρική ἀντίληψη γιά τόν διάλογο - ἀντί νά τά δώσει σέ δύο ***σολίστ*** νά τά μοιράσει σέ μιά τριπλάσια ὀρχήστρα. Κάτι πού ἀπό μόνο του κοινωνικοποιεῖ τόν λόγο καί τά μηνύματα. Μηνύματα περισσότερο πολιτικοκοινωνικά καί λιγότερο ψυχογραφικά καί μονοδραματικά. Ἔτσι, ὁ θεατής δέν βλέπει δύο παράξενους συζύγους ἤ ἐραστές νά λένε παράξενα πράγματα, πού ἔχουν ὅμως βαρύτητα καί κουβαλᾶνε νόημα, δέν εἶναι ὁ Γιάννης κι ἡ Μαρία ἀλλά ὁ κάθε Γιάννης καί ἡ κάθε Μαρία, ὁ καθένας δηλαδή ἀπό μᾶς. Ἔτσι τά ἐπαναλαμβανόμενα μοτίβα τοῦ Πίντερ, ἴδιες λέξεις, ἴδιες φράσεις, πού συχνά ὅμως ἔχουν διαφορετικά νοήματα, ὅταν λέγονται ἀπό διαφορετικά πρόσωπα κι ὄχι μόνο ἀπό δύο, μᾶς ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ἀφοροῦν ὅλους μας, ὅσα λέγονται εἶναι ἀπό μᾶς καί γιά μᾶς. Ἔτσι τά mota perpetua (ἐπαναλαμβανόμενα μοτίβα) ἀποκτοῦν μουσικότητα καί συνάμα γίνονται διδακτικά χωρίς νά καταντοῦν δασκαλίστικα. Καί αὐτή ἡ διδαχή πού δέν θά ὑπῆρχε ἄν ἦταν μόνο δύο πρόσωπα θά δυσκόλευε καί τήν κατανόηση (ἡ ἐπανάληψη μήτηρ μαθήσεως). Ἔχουμε τώρα καί τά δύο μονόπρακτα νά ἑνώνονται μέ τήν ἐξαιρετική μετάφραση τοῦ γιατροῦ καί συγγραφέα, ἀκούραστου συμπαραστάτη στίς πρόβες, **Χρήστου Χαρτοματσίδη**. Ἡ παρουσία του ἦταν καθοριστική στήν ἐπικοινωνία τῶν συντελεστῶν καί ἡ ὅλη διάταη στή σκηνή τῶν μονόπρακτων μοιάζει ὡς δύο μέρη τοῦ ἴδιου ἔργου, δυό παραλλαγές δηλαδή στό ἴδιο θέμα. Καί τό θέμα δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τά συνέχοντα τόν κόσμο μας καί τήν κοινωνία μας: Ὁ ἔρωτας, ὁ θάνατος καί συνακόλουθα ἡ ζωή ὡς ἡ κατάφαση τοῦ πρώτου καί προσπάθεια ἄρνησης τοῦ δευτέρου. Αὐτά ἄλλωστε εἶναι τά στοιχεῖα κάθε ἀριστουργήματος. Δέν ὑπάρχει ἀριστούργημα στήν παγκόσμια Τέχνη πού νά μήν διαπραγματεύεται καί στοχάζεται πάνω στά τρία αὐτά συνέχοντα τόν κόσμο μας καί πού ὁ Πίντερ καταφέρνει νά τά συνδέει μέ τήν πολιτική καί τήν προβληματική κοινωνία τοῦ σήμερα.

Σκηνοθέτης καί ἠθοποιοί κατάφεραν νά περάσουν αὐτό πού ὁ συγγραφέας στόχευσε μέ τά κείμενά του, γιαυτό καί ἡ παράσταση αὐτή, παρά τίς δυσκολίες, δέν μπορεῖ παρά νά μείνει ὡς φωτεινό ὁρόσημο στήν ἱστορία τοῦ ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνῆς, μέ πολλούς ἀποδέκτες.

Λάμπρος Παπαδημητράκης, σκηνοθέτης

Ἀντιφωνητής

Δεκαπενθήμερο Πανθρακικό Ἔντυπο Γνώμης
Διεύθυνση: Κ. Καραθεοδωρῆ 15, 691 00, **Κομοτηνή**
Τηλέφωνο: **25310 81537**
Τηλεομοιότυπο: **25310 81536**
Ἠλ. διεύθυνση: **karaiskk@otenet.gr**
www.antifonitis.gr

Κωδικός 1380

Ἔκδοση τοῦ σωματείου ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ
Ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: **Καραΐσκος Κώστας**
Συντάσσεται ἀπό ἐπιτροπή
Ἐκτύπωση: *ΕΚΔΟΠΚΗΡΟΔΟΠΗΣ Α.Ε.*

Ἐτήσια συνδρομή:
Ἰδιωτῶν **22 €**
Ἐξωτερικοῦ, συλλόγων, ὀργανισμῶν, κλπ: **44 €**

Ἀριθμοί λογαριασμῶν:
EUROBANK 306-0100211038
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ 7161838

Ἀνα-γνώσεις

Παγκόσμια Τράπεζα: Ἡ «μάχη» κατά τῆς ἐλονοσίας χάθηκε!

Στήν ***Independent*** (25-4), ὁ **Jeremy Laurance** γιά τήν Μαφία τῶν Φιλανθρώπων Τραπεζιτῶν καί τίς ψευδεπίγραφες δραστηριότητές τους:

«Ὁ μεγαλύτερος διεθνής ὀργανισμός βοήθειας κατηγορεῖται σήμερα γιά ἐξαπάτηση καί ἀντιδεοντολογική ἰατρική συμπεριφορά πού συνέβαλε στόν ἀδόκιμο χαμό ἑκατοντάδων χιλιάδων παιδιῶν ἀπό ἐλονοσία. Ἡ Παγκόσμια Τράπεζα, μέ προϋπολογισμό 20 δισ. δολάρια καί ἀποστολή τήν μείωση τῆς φτώχειας, φέρεται νά κυκλοφόρησε παραπλανητικά οἰκονομικά στοιχεῖα καί ψεύτικες στατιστικές καί νά σπατάλησε χρήματα σέ ἀκατάλληλες θεραπεῖες γιά ἀντιμετώπιση τῆς νόσου πού σκοτώνει πάνω ἀπό 1.000.000 ἀνθρώπους κάθε χρόνο, τό 90% τῶν ὁποίων εἶναι παιδιά. (...) Πάνω ἀπό μισό δισεκατομμύριο ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπό ἐλονοσία καί ἡ συχνότητα ἐμφάνισης τῆς ἀσθένειας αὐξάνει. Πρίν 8 χρόνια ἡ Παγκόσμια Τράπεζα ἀπό κοινοῦ μέ τόν Παγκόσμιο Ὀργανισμό Ὑγείας ἐγκαινίασαν τό πρόγραμμα κατά τῆς Ἐλονοσίας, μέ στόχο νά μηδενίσουν τήν ἐξάλειψή της μέχρι τό 2010. Ἀντ' αὐτοῦ, οἱ ἀπώλειες μεγάλωσαν τουλάχιστον 25% καί σέ κάποιες περιοχές κατά 50%. Ὁ Παγκόσμιος Ὀργανισμός Ὑγείας ἐκτιμᾶ ὅτι κάθε μέρα πεθαίνουν 3.000 παιδιά.

Σήμερα 13 εἰδικοί τῆς ἐλονοσίας ἀπό ὅλον τόν κόσμο κατηγοροῦν τήν Παγκόσμια Τράπεζα πώς ὑπαναχώρησε στήν ὑπόσχεσή της νά διαθέσει 300 ἑκ. δολάρια γιά τόν ἔλεγχο τῆς ἀσθένειας στήν Ἀφρική. Λένε ὅτι πολλές δαπάνες της μεταξύ 2000 καί 2005 ἔχουν ἀποκρυφτεῖ ἀλλά τά διαθέσιμα νούμερα ὑποδεικνύουν ὅτι ξόδεψε κάτω ἀπό τά μισά χρήματα γιά τά ὁποῖα εἶχε δεσμευθεῖ. Ἰσχυρίζονται ὅτι τό προσωπικό της γιά τήν ἐλονοσία ἔχει κοπεῖ ἀπό τά ἑπτά ἄτομα στό μηδέν, ὅτι οἱ ἐπιτυχίες τῶν προγραμμάτων της παραφουσκώνονται καί ὅτι συνεχίζει νά χρηματοδοτεῖ «κλινικά ξεπερασμένες ἀγωγές». Ἀπαιτοῦν ἀνεξάρτητη ἔρευνα γιά τά λάθη πού γίνανε καί λένε ὅτι ἡ Παγκόσμια Τράπεζα πρέπει νά κλείσει τό πρόγραμμά της καί νά διαθέσει 1 δισ. δολάρια σέ ἄλλους ὀργανισμούς, μεγαλύτερης εἰδίκευσης, ὅπως τό Παγκόσμιο Ἵδρυμα τοῦ ΟΗΕ γιά τό Aids, τήν φυματίωση καί τήν ἐλονοσία.

Γράφοντας στήν διαδυκτιακή ἔκδοση τοῦ The Lancet, οἱ συγγραφεῖς, ὑπό τόν καθηγητή Amir Attaran, πού εἶναι δικηγόρος καί εἰδικός γιά τήν ἐλονοσία στό πανεπιστήμιο τῆς Ὀτάβα, λένε ὅτι κάνανε ἐπανειλημμένες προσπάθειες νά μοιραστοῦν τίς ἀνησυχίες τους μέ τήν Τράπεζα ἀλλά τούς ἀρνήθηκαν μιά συνάντηση. Ἔτσι παρουσιάζουμε τίς συστάσεις μας ἐδῶ, γιά ὅσους πολίτες ἐνδιαφέρονται νά ἐπικοινωνήσουν μέ τούς ἐκλεγμένους ἀντιπροσώπους τους καί νά προτρέψουν γιά τίς ἀπαραίτητες ἀλλαγές στήν Τράπεζα", ἀναφέρουν. Ὁ καθηγητής Ἀταράν εἶναι ἀκτιβιστής σέ ζητήματα ἐλονοσίας καί ἔχει προκαλέσει τό παγκόσμιο ἰατρικό κατεστημένο γιά τήν ἀποτυχία του νά πετύχει κάποια πρόοδο. Ὑποστηρίζεται ἀπό εἰδικούς στή Βρετανία, τίς ΗΠΑ καί τήν Ἀφρική. Ἡ Παγκόσμια Τράπεζα ἀπορρίπτει τούς ἰσχυρισμούς ὡς ἀβάσιμους σέ ἀπάντησή της πού δημοσιεύεται ταυτόχρονα στό Lancet. Παρότι ἐμποδίζεται σέ μεγάλο βαθμό μέ κουνουπιέρες καί ἐντομοκτόνα, ἡ ἐλονοσία εἶναι ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους δολοφόνους στίς ἡλικίες κάτω τῶν πέντε.

(...) Στήν Ἰνδία οἱ συγγραφεῖς ἰσχυρίζονται ὅτι σέ πέντε περιπτώσεις μέσα στό 2004 ἡ Τράπεζα ἐνέκρινε χλωροκίνη κατά τῆς ἐλονοσίας, παρότι γνώριζε ὅτι εἶναι ἀναποτελεσματική σέ ἀνθεκτικές μορφές (πού προκαλεῖ τό παράσιτο plasmodium falciparum). «Ἄν ἕνας γιατρός ἤ φαρμακοποιός ἔκανε τό ἴδιο, θά κατηγορεῖτο καί πιθανόν θά ἐγείρετο ἀγωγή σέ βάρος του γιά παραβίαση τῆς ἰατρικῆς δεοντολογίας», γράφουν. Στήν ἀπάντησή του ὁ Jean-Louis Sarbib καί οἱ συνάδελφοί του ἀπό τήν Παγκόσμια Τράπεζα παραδέχονται ὅτι τά πρῶτα χρόνια τοῦ προγράμματος οἱ συνολικές προσπάθειες τῆς Τράπεζας εἶχαν ἔλλειμμα προσωπικοῦ καί κονδυλίων. Ἀπορρίπτουν ὅμως τίς κατηγορίες πώς ἀθέτησαν ὑποσχέσεις ἤ ἀπέκρυψαν κονδύλια. Λένε πώς συχνά εἶναι ἀποτελεσματικότερο νά δίνουν οἰκονομική ἀναπτυξιακή βοήθεια σέ χῶρες σέ ἐθνικό ἐπίπεδο, κάτι πού καθιστᾶ δύσκολο τήν ἐξιχνίαση τοῦ πόσα ἔσοδα πῆγαν ἀπό ἕναν συγκεκριμένο δωρητή σέ μία συγκεκριμένη δράση...».

Μακεδονικές δικεδικήσεις κατά παντός γείτονα!

Ἡ πόλη Τιργκοβίστε (Trgoviste) τῆς νότιας Σερβίας, κάτω ἀπό τήν πίεση τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων πού μαστίζουν ὅλη τή χώρα, ἐξήγγειλε πιθανή ἀπόσχισή της ἀπό τήν Σερβία καί ἔνταξή της στήν Ψευτομακεδονία. Ἡ διακήρυξη αὐτή συνδέεται φυσικά μέ τήν «μακεδονική» ταυτότητα πού ἔχει υἱοθετήσει μέρος τοῦ πληθυσμοῦ της, ὅπως δείχνουν καί τά δημοσιεύματα σκοπιανῶν ἐφημερίδων πού ἀναφέρονται σέ «μακεδονική πόλη». Πρόκειται γιά μία καινοφανή ἐξέλιξη, καθώς τέτοιες ἀξιώσεις ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχαν ἐγερθεῖ. Τούς τελευταίους 10 μῆνες ξεκίνησε μία προπαγανδιστική ἐκστρατεία γιά τήν συγκεκριμένη περιοχή, στήν ὁποία βρίσκεται τό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Πρόχορου τῆς Pcinja, ὅπου τό 1944 ἀνακηρύχτηκε ἡ «Λαϊκή Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας». Τό περασμένο καλοκαίρι λοιπόν ἐμφανίστηκαν κάποιες ἐκδόσεις στά Σκόπια πού ἀναφέρονταν στήν ἀνάγκη ἀπαίτησης ἀπό τήν Σερβία τοῦ μοναστηριοῦ καί τόν Αὔγουστο ἡ Ψευτομακεδονική Ἐκκλησία ἐπισήμως ζήτησε ἀπό τήν σερβική ἕνα καθεστώς οὐδετερότητας γιά τήν μονή, ἀνάλογο τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τίς ἴδιες μέρες ὁ Σέρβος ἐπίσκοπος τοῦ γειτονικοῦ Βράνιε κατηγορήθηκε γιά παιδοφιλία, σέ μία προφανῶς ἐνορχηστρωμένη ἐπίθεση κατά τῆς νόμιμης Ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ στήν στρατηγικά καίρια περιοχή (τήν ὁποία ἐποφθαλμιᾶ καί ἡ ἀλβανική συμμορία τοῦ Κοσόβου). Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ πρωθυπουργός τῆς ΠΓΔΜ Μπουκόφσκι ἤδη τοποθετήθηκε ὑπέρ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κοσόβου καί ἡ ὑποστήριξη τῆς χώρας πρός τήν ἀπόσχιση τοῦ Μαυροβουνίου δέν κρύβεται.

Κάποιοι, ἐνώπιον τοῦ σοσιαλισμοῦ, δείχνουν νά ξεπέρασαν τέτοια προβλήματα καί χαριεντίζονται ἀσύστολα μέ «μακεδονικό» φόντο

Δέν εἶναι μόνο ἡ Σερβία ὅμως στόχος τῆς ἀποσταθεροποιητικῆς δραστηριότητας τοῦ ψευτομακεδονικοῦ μορφώματος. Στή Βουλγαρία, καί στό μοναστήρι τοῦ Ρόζντεν, βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Σαντάνσκι, ἐθνικοῦ ἥρωα τῶν Σκοπιανῶν καί ἡγέτη τῆς στάσης κατά τῶν Ὀθωμανῶν. Φέτος οἱ βουλγαρικές Ἀρχές ἀπαγόρευσαν τήν συμμετοχή Ψευτομακεδόνων φανατικῶν στίς ἐπίσημες τελετές γιά τήν ἐπέτειο τοῦ θανάτου τοῦ Σαντάνσκι, προκαλώντας διακρατική κρίση καί νότα διαμαρτυρίας στόν Βούλγαρο πρέσβη στά Σκόπια.

Ἔτσι «ἀμοίβονται» γιά τήν ἀναγνώριση τοῦ γείτονά τους Βούλγαροι καί Σέρβοι. Ἄν ζηλεύουμε τήν θέση τους καί μᾶς τρώει καμμιά διεκδίκηση Φλώρινας, Ἔδεσσας, κτλ, μποροῦμε νά συνεχίσουμε τήν αὐτοκτονική μας ὑποχωρητικότητα ἔναντι τῆς μακεδονικῆς μυθοπλασίας.

Ὁ Ἰρανός πρόεδρος Μ. Ἀχμαντινετζάντ ἔστειλε πρό δύο ἡμερῶν στόν Μπούς προσωπική ἐπιστολή, ἐκπλήσσοντας τούς πάντες. Μέ ὕφος σχεδόν οἰκεῖο τοῦ περιγράφει τήν κατάσταση σήμερα, ἀναφέρεται στά πάντα καί τόν καλεῖ μέ στύλ λίγο θρησκόληπτο, λίγο ἁπλοϊκό, τόν καλεῖ στόν ἀγώνα τῶν ἀνθρώπων γιά ἕνα καλύτερο αὔριο. Παρότι μέχρι τή στιγμή πού γράφονται αὐτές οἱ ἀράδες ἡ ἐπιστολή δέν εἶχε γίνει γνωστή, ἐμεῖς τήν καταχωρήσαμε ἤδη στήν ἱστοσελίδα μας (www.antifonitis.gr) ΟΛΟΚΛΗΡΗ.

Ἑλληνικές προσφυγές

Ν. Λυγερός

Το πλαίσιο των ελληνικών προσφυγών για την Ίμβρο, την Τένεδο και την Κωνσταντινούπολη, είναι σχετικά απλό εφόσον βασίζεται στην αρχή ότι ισχύει η συνθήκη της Λωζάνης του 1923. Με τις πρόσφατες αναφορές της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 6 Οκτωβρίου 2004 και στις 2 Φεβρουαρίου 2006, αυτό το πλαίσιο έχει σταθεροποιηθεί θετικά. Από απλή αναφορά το 2004, έγινε προδιαγραφή το 2006. Συνεπώς πρακτικά οι Έλληνες πρόσφυγες πρέπει, για να κάνουν μια προσφυγή, να έχουν τους τίτλους ιδιοκτησίας και τις βεβαιώσεις των φυσικών κληρονόμων, όπως και με τις κυπριακές προσφυγές. Επιπλέον, όπως τα έγγραφα είναι στα τουρκικά (για τα πρόσφατα) και στα οθωμανικά osmanli (για τα παλαιότερα), χρειάζεται και μια επίσημη μετάφραση στα αγγλικά ή στα γαλλικά. Στην ουσία, για να γίνει μια προσφυγή μέσω της συνθήκης της Λωζάνης, πρέπει να αποδειχτεί ότι οι περιουσίες τους ήταν ελληνικές πριν την εποχή της συνθήκης. Με άλλα λόγια, η περιουσία πρέπει να ανήκει στις εξαιρέσεις όσον αφορά στην ανταλλαγή. Με αυτόν τον τρόπο, η συνθήκη της Λωζάνης αποκτά μια άλλη ιδιότητα για τις προσφυγές. Διότι μέσα σε αυτό το νέο πλαίσιο, το αρνητικό της απόρριψης της συνθήκης Σερβών γίνεται θετικό για τους πρόσφυγες των εξαιρέσεων. Πρέπει, όμως, να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους οι πρόσφυγές μας, αλλιώς το θετικό πλαίσιο είναι άχρηστο. Τώρα οι προσφυγές έχουν μία άλλη προέκταση διότι ενσωματώνουν στοιχεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δημιουργούν ένα κατάλληλο πεδίο δράσης για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Το πλαίσιο διαπραγμάτευσης επιτρέπει τη διεξαγωγή προσφυγών. Η φάση δεν είναι επιθετική αλλά δυναμική. Το ατομικό επίπεδο των προσφυγών προσφέρει δυνατότητες που δεν έχουν τα κράτη. Οι διπλωματικές φάσεις λειτουργούν ως τεκτονικές κινήσεις και είναι αναπόφευκτα χρονοβόρες διότι χρησιμοποιούν μόνο ελιγμούς και όχι συνδυασμούς. Η συνδυαστική των προσφυγών είναι αποδοτική διότι λειτουργούν σχεδόν ανεξάρτητα από το διπλωματικό πεδίο. Οι αποφάσεις του δικαστηρίου βασίζονται μόνο στην έννοια της καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι υποθέσεις είναι φαινομενικά ανεξάρτητες και απομονωμένες. Στην πραγματικότητα όμως, δημιουργούν ένα πολύπλοκο δίκτυο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως στρατηγικό mix. Παρ' όλα αυτά, οι πρόσφυγες δεν έχουν ανάγκη να εμπλακούν άμεσα μέσα στο εθνικό πλαίσιο ή δόγμα. Ο καθένας πρέπει να εξετάσει την υπόθεσή του και να κινηθεί στο δικαστήριο για τυπικούς λόγους και με απλό τρόπο, χρησιμοποιώντας δυναμικά τις προηγούμενες υποθέσεις ως δεδικασμένες. Τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο. Σημασία για τους πρόσφυγες έχει ότι υπάρχει το πλαίσιο των προσφυγών. Συνεπώς, πρέπει να το αξιοποιήσουν, αλλιώς δεν θα έχουν πια το δικαίωμα να ονομάζονται πρόσφυγες. Άρα μέσω του πλαισίου, η μη χρήση του έχει οντολογικές επιπτώσεις. Όλη η ουσία είναι εδώ για τους πρόσφυγες ακόμα και αν αυτό επηρεάζει όλο το εθνικό θέμα.

Οἱ Ἰρακινές θυσίες ἐξαργυρώνονται (καί) στή Λατινική Ἀμερική

Πρωτομαγιά 2006, Βολιβία: *Οἱ στρατιῶτες παίρνουν θέσεις στίς ἐγκαταστάσεις φυσικοῦ ἀερίου τῶν πολυεθνικῶν πού ἐκμεταλλεύονται τίς πλουτοπαραγωγικές πηγές τῆς χώρας καί ὁ νέος Πρόεδρος Ἔβο Μοράλες βγῆκε στήν ἐθνική τηλεόραση δηλώνοντας: «Ἔφτασε ὁ καιρός, ἡ μέρα πού περιμέναμε, ἡ ἱστορική μέρα πού ἡ Βολιβία ἀποκτᾶ τόν ἀπόλυτο ἔλεγχο τῶν φυσικῶν της πόρων καί ἡ ληστεία τῶν ξένων ἑταιρειῶν τερματίζεται». Μέ τίς νέες συνθῆκες ἀναμένεται τά κέρδη τῶν ξένων ἑταιρειῶν ἀπό τά δύο μεγαλύτερα κοιτάσματα τῆς χώρας νά περιοριστοῦν στό 18% - ἤ, ὅπως τό ἔθεσε ὁ Μοράλες, «ἄς ἐγκαταλείψουν τή χώρα».*

Τήν ἴδια στιγμή ἡ Βενεζουέλα τοῦ Οὔγκο Τσάβες ἀπαιτεῖ ποσοστά 60% σέ 32 πετρελαιοπηγές μέ νέα συμβόλαια ἀπό τίς ἑταιρεῖες πού τά ἐκμεταλλεύονται. Τό Περού ἀναμένει τήν ἔκβαση τῆς προεκλογικῆς μάχης γιά νά δεῖ ἀνάλογες ἐξελίξεις, ἐνῶ ἀνάλογα κινεῖται καί ὁ Ἰσημερινός πού μέ πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση δίνει στό κράτος τό 50% τῶν κερδῶν τῶν ἑταιρειῶν πετρελαίου (σάν τήν ἀμερικανική Occidental Petroleum) ὅποτε οἱ διεθνεῖς ἀγορές ξεπερνοῦν τίς τιμές τῶν ὑπογεγραμμένων συμβολαίων.

Ὁ «ἐφιάλτης» αὐτός, ὅπως τόν περιγράφει ἡ «Γουώλ Στρήτ Τζώρναλ», βασίζεται βεβαίως στήν ἐμβληματική πιά μορφή τοῦ Οὔγκο Τσάβες καί στήν δυναμική πού ἀναπτύσσεται στήν περιοχή. Αὐτή ἡ τελευταία, ὡστόσο, δέν εἶναι ἄσχετη μέ τόν ἐγκλωβισμό τῶν Ἀμερικανῶν στό μεσανατολικό ναρκοπέδιο, ὅπου τούς ἔριξε ὁ στρατηγικός τους σύμμαχος (ἄν ὄχι καί νταβατζῆς) πρός... ἐκκαθάριση τοῦ τοπίου ἀπό τούς ἀντιπάλους του. Ἔτσι, τό αἷμα τῶν Ἰρακινῶν μαχητῶν ἀνοίγει τόν δρόμο γιά τήν κοινωνική ἀπελευθέρωση καί στή Νότιο Ἀμερική...

ΔΠΘ: Ἀνακύκλωση
καί μία ἀπό τά ἴδια (χάλια)

Καθώς σέ μιά βδομάδα (17/5/06) διεξάγονται πρυτανικές ἐκλογές καί τίποτε δέν φαίνεται νά ἔχει ἀλλάξει στό προσκήνιο τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου, ὅλα δείχνουν ὅτι πᾶμε γιά μιάν ἀκόμη τριετία ὁμηρείας τοῦ κορυφαίου πνευματικοῦ ἱδρύματος τοῦ τόπου μας. Ὅλα δείχνουν ὅτι θά συνεχίσει τό κλῖμα νεποτισμοῦ κι ἀδιαφάνειας (ἐνίοτε καί τρομοκρατίας) νά κυριαρχεῖ καί νά καθορίζει τίς τῦχες χιλιάδων ἀνθρώπων, σέ συνδυασμό μέ τό γνωστό ἐλεεινό χάλι τῶν ἑλληνικῶν πανεπιστημίων ἐν γένει.

Πάντως δέν εἶναι καθόλου σίγουρο ὅτι οἱ πρυτανικές Ἀρχές πού θά ἀναδειχθοῦν τίς ἑπόμενες μέρες θά εἶναι κι αὐτές πού θά διαχειριστοῦν τίς τῦχες (καί τά λεφτά*...) τοῦ Δημοκριτείου. Ὑπάρχουν ἐνστάσεις κατά τῆς ἐγκυρότητας τῆς διαδικασίας, πού εἶναι πολύ πιθανόν νά προκαλέσουν νέες ἐκλογές πρός τό τέλος τοῦ χρόνου. Μία χαρακτηριστική τέτοια περίπτωση εἶναι ὁ ἀντικανονικές τρόπος ἀνάδειξης τῶν ἐκλεκτόρων τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων, ὅπου ἡ ἔλλειψη ἀπαρτίας προσπεράστηκε μέ τρόπο χονδροειδή, παρά τίς ἐνστάσεις πού διατυπώθηκαν, καί ἐξελέγησαν ἀποκλειστικά καί μόνον ἄνθρωποι προσκείμενοι στόν ἰσχυρό παράγοντα τοῦ ΔΠΘ. Καί δέν εἶναι ἡ μόνη περίπτωση παρατυπίας πού ἐπιστρατεύτηκε προκειμένου νά ἐκμηδενισθεῖ κάθε προσπάθεια δημιουργίας ἀντιπάλου σχήματος ἐν τῇ γεννέσει...

Κάτι πού κάνει ἐντύπωση εἶναι ἡ ἀπροθυμία ὅλων τῶν μελῶν ΔΕΠ τῆς Ἰατρικῆς νά συμμετάσχουν σέ ὁποιοδήποτε τέτοιο σχῆμα. Προφανῶς εἶναι ὅλοι ἀπολύτως εὐχαριστημένοι μέ τήν πολιτεία τοῦ κ. **Σιμόπουλου** καί οὔτε πού διανοοῦνται νά τοῦ ἀντιπαρατεθοῦν...

Κι ἕνα τελευταῖο, ὄχι καί τόσο ἄσχετο μέ τά προαναφερθέντα, ἀπευθυνόμενο στό Ὑπουργεῖο Παιδείας: Πέρασε πάνω ἀπό μισός χρόνος ἀπό τήν ἐπανεκλογή τοῦ κ. **Τσιτσόπουλου** ὡς προϊστάμενου τῆς Γραμματείας τῆς Πρυτανείας, καί τό Φ.Ε.Κ. τοῦ διορισμοῦ του δέν ἔχει ἔρθει. Εἶναι σύννομη ἡ ἀπασχόλησή του ἐκεῖ χωρίς τόν ἐπίσημο διορισμό του; Εἶναι λογική μιά τέτοια καθυστέρηση; Ὑπάρχει κάποιο πρόβλημα νομικῆς φύσεως καί δέν ἦρθε ἀκόμη τό σχετικό Φ.Ε.Κ.;

* ***Γιά παράδειγμα τά (πολλά) λεφτά πού διατίθενται γιά τά κτιριακά τῆς Ν. Ὀρεστιάδας, τά ὁποῖα μετά τόν ἄγονο διαγωνισμό θά δοθοῦν μέ ἀνάθεση...***

Τό παραπλεύρως εἰκονιζόμενο κολάζ εἶναι τό ἐξώφυλλο τοῦ προγράμματος τῶν φετινῶν ...«Ἐλευθερίων» τῆς ΔΕΠΑ Κομοτηνῆς. Ἀναρωτιόμαστε ποιός ἔκανε αὐτό τό τραγικό λάθος καί μπέρδεψε τό πρόγραμμα τῶν γιορτῶν γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Θράκης μέ τήν ἀφίσα τῆς Πρωτομαγιᾶς! Καλά ρέ παιδιά, πῶς τά καταφέρατε; Θά μποροῦσαν νά σχετίζονται ὁ... Λένιν κι ὁ Τσέ ἤ τά ἀναρχικά γκράφιτι μέ τήν ἔνταξη τῆς Θράκης στόν ἑλλαδικό κορμό;
Σοφία, βρές αὐτόν πού τά σκάτωσε καί βάλτον στή θέση του. Ἄκου νά μήν ξεχωρίζει τήν ἀγελάδα ἀπό τήν πορτοκαλάδα!...

Σχόλια πτερόεντα

Μία θαυμάσια ἀπὸ κάθε ἄποψη παράσταση εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσουν οἱ λιγοστοὶ (δυστυχῶς) θεατὲς στὴν αἴθουσα τοῦ πρώην κινηματογράφου ΡΕΞ, στὶς 28/4/2006. Τὸ **Θεατρικὸ Ἐργαστήρι Νέας Ὀρεστιάδας**, ἐκπροσωπεῖ ἐπάξια τὴν ἄλλη Θράκη, τὴν ἀκριτική, τὴ Θράκη τῆς πλούσιας πολιτισμικῆς κληρονομιᾶς, αὐτὴν ποὺ ἀργοπεθαίνει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς «πολιτικῆς» ζωῆς, τῶν σκυλάδικων τραγουδιῶν καὶ τοῦ FAME STORY, τῶν ἀμέτρητων θαλασσοεπιδοτήσεων καὶ τῆς ἀπύθμενης τηλεβλακείας. Ἡ παράσταση μὲ τίτλο «Ὅλα του Τσέχοφ Δύσκολα», συντίθεται ἀπὸ δέκα κωμικὲς ἱστορίες τοῦ Ἄντον Τσέχωφ (γεννημένος στὴ Ρωσία ἀπὸ Ρῶσο πατέρα καὶ Ἑλληνίδα μητέρα), σχηματίζοντας ἕνα ἑνιαῖο σύνολο μὲ ἀτμόσφαιρα ἐποχῆς ἀλλὰ γεμᾶτο σουρεαλισμὸ καὶ ἀνατροπές. Οἱ ἐκφραστικοὶ διάλογοι τοῦ Τσέχωφ, ἡ πυκνότητα τοῦ λόγου του, τὰ σκηνικά, οἱ ἐνδυμασίες καὶ ἡ θαυμάσια ἑρμηνεία τῶν ἠθοποιῶν χάρισαν ἕνα σπάνιο δίωρο πνευματικῆς ἀνάτασης ἀλλὰ καὶ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου τέρψης καὶ ψυχαγωγίας στοὺς θεατές. Θερμὰ συγχαρητήρια σὲ ὅλους τους συντελεστὲς καθὼς καὶ στοὺς χορηγοὺς τῆς παράστασης οἱ ὁποῖοι ἐπέλεξαν νὰ ἐνισχύσουν τέτοιου εἴδους δημιουργίες. Συνδιοργανωτὴς τῆς παράστασης στὴν Κομοτηνὴ ἦταν ὁ Σύλλογος Φίλων Ἀρχαίου Θεάτρου Μαρώνειας.

Στόν πρόλογο τοῦ φυλλαδίου τῶν γιορτῶν γιά τήν ἀπελευθέρωση καί ἐνσωμάτωση τῆς Θράκης στόν κορμό τῆς ὑπόλοιπης Ἑλλάδας, διαβάσαμε μεταξύ ἄλλων ἀπόψεων καί τήν ἐνδιαφέρουσα παρατήρηση τοῦ καθ. Κ. Χατζόπουλου (ΔΠΘ) γιά τό ἀδόκιμο τοῦ ὅρου «δυτική Θράκη» καί γιά τήν ἀναγκαιότητα νά καθιερωθεῖ ὁ ὅρος «Ἑλληνική Θράκη». Ἔτσι θά παρακαμφθεῖ τόσο ἡ ἀσάφεια περί τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας στό κομμάτι αὐτό (κάτι πού ὁρισμένοι τό ἐπιδιώκουν, μέ συμμάχους τούς χάσκακες τῆς δικῆς μας πλευρᾶς), ὅσο καί ἡ γεωγραφική ἀστοχία πού φέρει ὁ ὅρος «Δυτική». Πρόκειται γιά ἕνα ὄχι καί τόσο νέο θέμα, πού ἔχει τήν μικρή του ἱστορία, τήν μεγάλη του σημασία καί τόν συγκεκριμένο πνευματικό γεννήτορα: τόν δρ. (καί ἀληθινό ἐρευνητή τῆς θρακικῆς ἱστορίας) **Ἀντώνη Λιάπη**. Δέν εἶναι ἁπλῶς ὁ πρῶτος πού μίλησε καί ἔγραψε γιά τήν σημασία πού ἔχει ἡ σχετική ὁρολογία ἀλλά κι αὐτός πού ὤθησε (ἐπιτυχῶς) τήν Πολιτεία καί τό ΥΠΕΞ (ἐπί Ἀντώνη Σαμαρᾶ) νά καταργήσουν τό ἐπικίνδυνα ἀλυτρωτικό, πλασματικό καί ἄστοχο «δυτική Θράκη». Αὐτά γιά νά ἀποδοθοῦν τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι...

Εἶναι φορές πού ἀπό ἕνα ἔλασσον δεῖγμα παίρνει κανείς γεύση καί γιά τά μείζονα. Καί εἶναι χαρακτηριστικό τό παράδειγμα τῶν **ἀδέσποτων σκύλων** τῆς Κομοτηνῆς. Αὐτό πού συμβαίνει στήν πόλη εἶναι μέν χιλιοειπωμένο μά καί μοναδικό: Ἀγέλες ὁλόκληρες, συχνά ζῶα παρατημένα ἀπό ἀφεντικά πού τά βαρέθηκαν, περιφέρονται καί τρομοκρατοῦν παιδιά, μανάδες, ποδηλάτες, δικυκλιστές... Εἴμαστε ὄντως περίεργοι νά μάθουμε ἄν ὑπάρχουν στοιχεῖα στό νοσοκομεῖο γιά τό πόσα ἄτομα κατά μέσο ὅρο μεταβαίνουν ἐκεῖ γιά προληπτικούς λόγους μετά ἀπό δάγκωμα σκύλου (χώρια τό πόσοι τή γλύτωσαν φτηνά...). Μόνο τίς τελευταῖες μέρες ἐμεῖς γνωρίζουμε τρεῖς τέτοιες περιπτώσεις καί ἀποροῦμε μέ τίς δικαιολογίες τῆς Ἀστυνομίας καί τῆς «ἔλλειψης προσωπικοῦ». Μήπως ἔχει ἀνακηρύξει ἡ πόλη τούς κόπρους ἱερά ζῶα, κάτι σάν τίς ἀγελάδες στήν Ἰνδία, καί ἀπαγορεύεται νά τούς ἀγγίξει κανείς; Ἢ περιμένουμε νά ξεπεράσει ὁ πληθυσμός τους ἐκεῖνον τῶν ἀνθρώπων; Εἶναι δυνατόν νά ἐπικαλεῖται κανείς φιλοζωικά αἰσθήματα γιά νά δικαιολογεῖ τήν ἐγκληματική του ἀδράνεια ἐνώπιον μιᾶς πληγῆς (ἔτσι τήν βιώνει μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, τί νά κάνουμε;) πού θά ἔπρεπε νά εἶχε κλείσει ἀπό τίς πρῶτες διαμαρτυρίες; Μά ἄν δέν μπορεῖ νά δοθεῖ λύση σέ ἕνα τόσο στοιχειῶδες θέμα, τί θά γίνει μέ τά ὄντως δύσκολα;

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

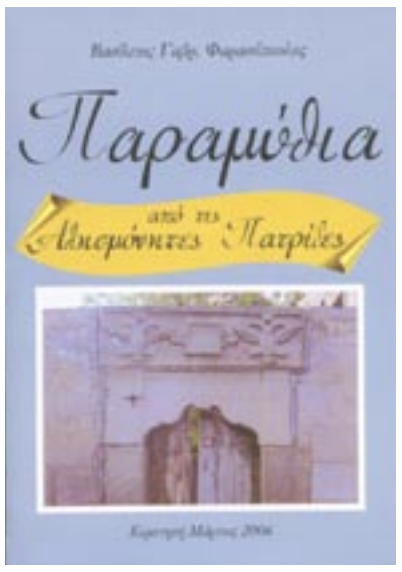

Το βιβλίο του Βασίλειου Γαβρ.Φαρασόπουλου ***«Παραμύθια από τις Αλησμόνητες Πατρίδες»*** (Κομοτηνή, Μάρτιος 2006, σελ. 219, αυτοέκδοση) αποτελεί μια από τα λιγοστές πλέον αναφορές στις Αλησμόνητες Πατρίδες. Γραμμένο με νοσταλγία και αγάπη μας μεταφέρει στην παράδοση της καθ΄ημάς Ανατολής, στη σοφία του μικρασιατικού χώρου, η οποία από την εποχή του Αισώπου δίνει μια άλλη οπτική στον άνθρωπο, την κοινωνική ζωή και τις καθημερινές του σχέσεις. Τα παραμύθια όμορφα και γλυκά μας μεταφέρουν σε ένα άλλο κόσμο έξω από τις ταπεινές και τις πεπερασμένες υλικές διαστάσεις του ανθρώπου και του χώρου του. Είναι μια διέξοδος πολύτιμη και ανακουφιστική τόσο για τους μικρούς αλλά κυρίως για τους μεγάλους αναγνώστες. Δεν γράφονται πλέον τέτοια παραμύθια. Είναι έξοχα δημιουργήματα ενός άλλου κόσμου, πιο συναισθηματικού, πιο μυθικού. Ο πόνος, η χαρά, οι ελπίδες και το απρόσμενο αναμιγνύονται σε μια ονειρική σύνθεση και μια αναλογία που ο σύγχρονος άνθρωπος είναι αδύνατο να επιτύχει παρά μόνο μπορεί μηχανικά να αναπαράγει τις παλιές «συνταγές». Ερχόμαστε αντιμέτωποι με τη σκέψη της Ανατολής, με την αισθαντικότητα των ανθρώπων της, με τη σοφία και τη μαγεία της ζωής τους. Ένας άλλος κόσμος λιγότερο «ορθολογικός» χωρίς την τεχνολογία, ένας κόσμος δυσπροσάρμοστος στη νέα εποχή: «*Βασίλ παιδίμ. Εγώ που με βλέπεις ξέρω όλες τις διαβολιές. Μια φορά άκουγα ένα παραμύθι και το μάθαινα. Μια φορά άκουγα ένα τραγούδι και το μάθαινα. Μόνο ένα διάβολο δεν μπορώ να μάθω ακόμα!*
-Ποιος είναι αυτός ο διάβολος γιαγιά;
-Να εκείνο εκεί το τηλέφωνο δεν το έμαθα ακόμα (δείχνει τη συσκευή του τηλεφώνου)…Τόσα χρόνια και δεν έμαθα να παίρνω…» (σελ.13)

Τα παραμύθια συγκεντρώθηκαν με μεγάλη υπομονή και μετά από πολύχρονη έρευνα από το Καππαδόκα συγγραφέα, από αφηγητές-πρόσφυγες πρώτης ή δεύτερης γενιάς από την Καππαδοκία, τον Πόντο, τη Βιθυνία και τη Θράκη. Ο συγγραφέας, μιά φυσιογνωμία που φέρει την αύρα της Καππαδοκίας κι έχει ασχοληθεί για πολλά χρόνια με την έρευνα και τη συγγραφή, είναι συνταξιούχος εκπαιδευτικός. Η μικρή (και απαίδευτη εν πολλοίς) κοινωνία μας πρέπει να αποδίδει τιμή σε ανθρώπους που ξεφεύγουν από τη μιζέρια της καθημερινότητας και αμφισβητούν με τη ζωή και το έργο της την «άθλια καθημερινή Ελλάδα» που όλοι βιώνουμε.

Το βιβλίο συστήνεται ως αντίδοτο στην λήθη της προσφυγιάς, στην αποβλάκωση της καθημερινότητας και στην αδιαφορία για την ψυχή και το μυαλό μας. Για τους ενδιαφερόμενους τα στοιχεία του συγγραφέα είναι: Βασ. Φαρασόπουλος, Ίασμος Ροδόπης, τηλ.25340-22137. **Α.Λ.**

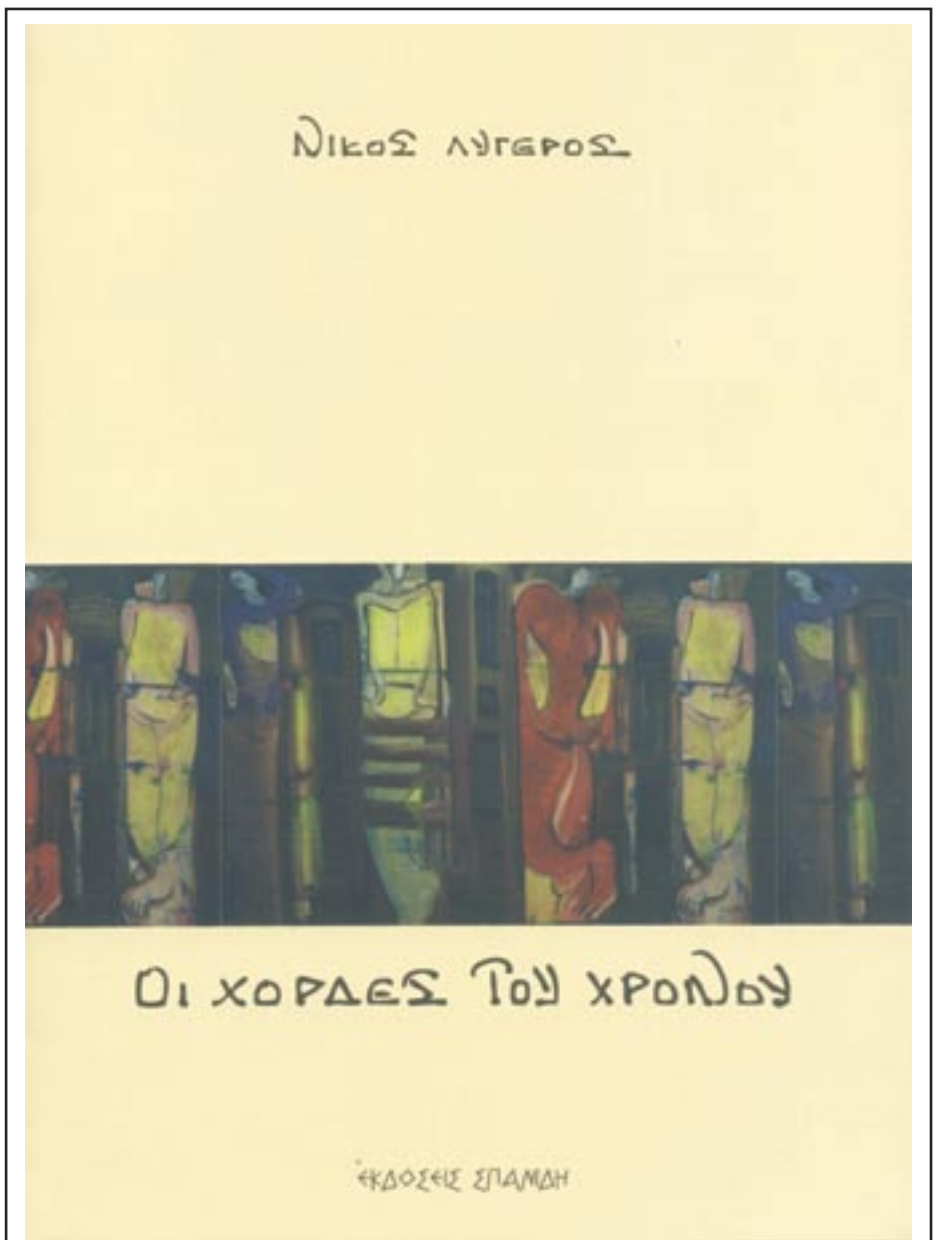

«Μέσα ἀπό τό βλέμμα τοῦ συγγραφέα ὑπάρχει τό ὅραμα μιᾶς ἄλλης Θράκης, πού δέν κλαίει πιά τή μοίρα της καί πού διεκδικεῖ τά δικαιώματά της, μιᾶς ἄλλης Μαύρης Θάλασσας πού πρέπει νά ζήσει τόν θάνατό της γιά ν' ἀνθίσει καί πάλι ἡ Ρωμανία μας...»
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΠΑΝΙΔΗ, Θερμοπυλῶν καί Πλάτωνος 11, 67100 Ξάνθη
τηλ. & τ/ο: 25410 27544 info@spanidis.gr www.spanidis.gr

Γκιουλμπεγιάζ Καραχασάν

Ναί στήν πομάκικη ὑποψηφιότητα!

Ἡ ὑποψηφιότητα τῆς Πομάκας δικηγόρου Γκιουλμπεγιάζ Καραχασάν μέ τό ΠαΣοΚ γιά τήν ὑπερνομαρχία Ξάνθης - Δράμας - Καβάλας ἦταν σίγουρα τό μεῖζον θέμα πού ἀναδείχτηκε ἀπό τίς κομματικές ἐπιλογές γιά τίς ἐκλογές τοῦ φθινοπώρου καί ἀναμφισβήτητα τό πλέον ἀμφιλεγόμενο. Θά τοποθετηθοῦμε λοιπόν κι ἐμεῖς σχετικά, μέ λόγο ὅπως πάντα ἀμερόληπτο καί μέ δεδομένη τήν ἔγνοια γιά τήν ἀλήθεια καί τήν πατρίδα μας.

Τό μουσουλμανικό ὄνομα πού ἀκούστηκε στό πανελλήνιο εἶναι ἀλήθεια ὅτι σόκαρε. Ἔτσι, καί σέ συνδυασμό μέ τίς νεοεποχίτικες ἰδέες πού προωθεῖ συστηματικά ὁ Γιῶργος Παπανδρέου περί πολυπολιτισμικότητας κτλ, πολλές ἀντιδράσεις δέν ὑπαγορεύτηκαν ἀπό τήν κριτική ἱκανότητα ἤ ἀπό τήν πληροφόρηση ἀλλά ἀπό τά στερεότυπα, τήν ἐν γένει γνώση περί τῆς κατάστασης στήν Θράκη καί τήν δικαιολογημένη καχυποψία. Ἀπό δῶ καί πέρα ὅμως πρέπει νά δεῖ κανείς τόσο τό πρόσωπο στό ὁποῖο ἀναφέρεται, ὅσο καί τήν ἐπιλογή του αὐτή καθαυτή, ἀσχέτως τῶν ὅποιων πρώτων ἀντιδράσεων.

Ἡ κ. Καραχασάν διαθέτει ὄντως τό προφίλ μέ τό ὁποῖο παρουσιάστηκε: νέα, σπουδαγμένη στήν Ἀθήνα, ἐργαζόμενη μητέρα καί μουσουλμάνα. Παρότι εἶναι προφανές πώς μόνο τό τελευταῖο αὐτό χαρακτηριστικό της εἶναι πού συνετέλεσε στήν ἐπιλογή της (γιά λόγους προπαγανδιστικούς ἤ οὐσίας, ἀδιάφορο), τό καθοριστικό γιά μᾶς εἶναι ὅτι πρόκειται γιά **Πομάκα καί μάλιστα ἄσχετη μέ τό τουρκοπροξενικό κύκλωμα ἐξουσίας**. Λέμε λοιπόν ναί - καί

μπράβο - γιά τήν ἐπιλογή της, ἀκριβῶς γιά τά δύο αὐτά χαρακτηριστικά της, ἀφοῦ τήν ἴδια στιγμή ὑπῆρχαν πάμπολλες ἄλλες μουσουλμάνες ἐπιστήμονες πού ἡ ἐπιλογή τους θά σήμαινε ἐθνική ὑποχώρηση.

Ἔτσι λοιπόν, τόσο ἡ καταγωγή τῆς Καραχασάν ἀπό τό φιλελληνικότερο Πομακοχώρι τῆς Ξάνθης, ὅσο καί ἀπό μιά οἰκογένεια μέ σταθερό προσανατολισμό στό... ἐσωτερικό τῆς χώρας μας, εἶναι ἕνα ἐχέγγυο γιά τήν μελλοντική της δράση. Τό θέμα εἶναι ἄν θά ἀντέξει στίς πιέσεις τοῦ συγκεκριμένου πεδίου στό ὁποῖο θά κληθεῖ νά κινηθεῖ, ἀντιμετωπίζοντας τόσο τήν δική της **ἀπειρία** ὅσο καί τήν **ἰσχύ** τοῦ τουρκόφιλου ρεύματος πού λυμαίνεται σήμερα τήν μειονοτική ἡγεσία. Καί εἶναι νομίζουμε προφανές ὅτι μία παταγώδης ἀποτυχία - προεκλογική ἤ μετεκλογική - δέν θά «κάψει» μονάχα τήν Γκιουλμπεγιάζ ἀλλά καί κάθε παρόμοια περίπτωση, ἀποδεικνύοντας ὅτι ὁ μόνος πόλος ἐξουσίας στόν μειονοτικό κόσμο παραμένει ὁ μηχανισμός τῆς Ἄγκυρας.

Ἡ ἐπιλογή τῆς κ. Καραχασάν γέννησε κι ἄλλα ἐρωτηματικά στόν πολύ κόσμο (καί δέν μιλᾶμε μόνο γιά τά βλακώδη ἤ προβοκατόρικα τοῦ τύπου «δηλώνετε ἕλληνίδα;», «θά ἔρθετε στήν παρέλαση τῆς 25ης Μαρτίου;», κ.ἄ.). Ἀναφορικά μέ τίς **ὑπερνομαρχίες** καί τήν ἀναίρεση τοῦ σκεπτικοῦ μέ τό ὁποῖο ἱδρύθηκαν, πρέπει νά ποῦμε ὅτι ἐκτός τοῦ ὅτι ἦταν διοικητικά ἐξαμβλώματα πού κακῶς διατηροῦνται, εἶναι ἀκριβῶς οἱ «δικοί μας», πλειονοτικοί πολιτευτές, πού προκειμένου νά ἐκλεγοῦν διαλύουν κάθε ἔννοια ἐθνικοῦ συμφέροντος καί δίνουν γῆ καί ὕδωρ στήν Τουρκία*. Σέ σχέση μέ τήν ἐθνοτική **καταγωγή** της, τήν ὁποία κι ἀποφεύγει νά δηλώσει, εἶναι σαφές ὅτι φυσικά καί δέν χρειάζεται νά αὐτοκτονήσει πολιτικά κάνοντας κάτι πού δέν κάνουν οὔτε οἱ πλειονοτικοί ἄρχοντές μας. Γιά τό σκεπτικό μέ τό ὁποῖο ἐπελέγη μία μουσουλμάνα, χωρίς ἰδιαίτερα **προσόντα**, νά ἐκπροσωπήσει μία περιοχή κατά 92% χριστιανική, νομίζουμε ὅτι δέν χρειάζονται σχόλια. Ἡ ἐπιλογή της στόχευε στήν σημειολογία καί στά ἐξ αὐτῆς ἐπικοινωνιακά ὀφέλη καί (ἴσως) στό ἐθνικό ὄφελος τῆς δημιουργίας πολιτικῶν στελεχῶν στό ἐσωτερικό τῆς μουσουλμανικῆς κοινωνίας, ἀνεξάρτητα ἀπό τίς βουλές τῆς ὁδοῦ Ἰώνων. Τί νά κάνουμε; Ὅπως οἱ Χριστιανοί τῆς Θράκης ἀνέχονται συχνά ἀνισότητες σέ βάρος τους (π.χ. ἡ ποσόστωση τῶν ΑΕΙ ἤ ἡ ἐπιλεκτική ἐλαστικότητα τοῦ νόμου) χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ, ἔτσι ἄς δεχθοῦν καί οἱ Δραμινοί ἤ οἱ Καβαλιῶτες μία «περίεργη» ἐπιλογή, γιά μιά θέση οὕτως ἤ ἄλλως διακοσμητική.

Τέλος, θέλουμε νά σημειώσουμε τόν δυσανάλογο θόρυβο πού ἔγινε μέ τήν συγκεκριμένη ὑποψηφιότητα. Ἀναδείξαμε μόνοι μας μειονοτικό πρόβλημα, σέ μέρες μάλιστα πονηρές, μέ κάθε πικραμένο νά κραυγάζει τίς ἀπόψεις του σέ κάθε μέσο μαζικῆς ἐνημέρωσης. Βεβαίως τό πρᾶγμα ἔχει καί τό καλό του, καθώς πολύς κόσμος ἐνδιαφέρθηκε γιά τήν κατάσταση στή Θράκη καί ἀρκετοί κάτι μάθανε (δεκάδες, ἄλλωστε, ἐπικοινώνησαν μαζί μας γιά τό ἴδιο θέμα). Κλείνουμε ἀπαντώντας σέ βουλευτή τοῦ ΠαΣοΚ πού ἐπιτέθηκε σέ τηλεοπτικό κανάλι κατά τῶν ἐναντιοφρόνων, μέ τό ρητορικό ἐρώτημα ***«μήπως πρέπει νά δίνουμε καί πιστοποιητικό φρονημάτων;»***. Ναί ρέ, θά δίνετε! Ἤ θαρρεῖς ὅτι μπορεῖ ὁ κάθε κομματάρχης νά μᾶς φυτεύει ὑποψηφίους π.χ. μέ κεμαλικό φρόνημα καί ἀλυτρωτική ἰδεολογία, καί ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι δέν θά τολμᾶμε νά ρωτήσουμε; Τήν ἐπιλογή τήν στηρίζουμε ὄχι λόγῳ τῶν πολυπολιτισμικῶν μπουρδολογιῶν, οὔτε ἐπειδή τήν ἔχρισε ὁ ἡγέτης σας ἀλλά γιατί πρόκειται γιά τήν συγκεκριμένη περίπτωση (κι ἀκόμα καλύτερη ἦταν πρόπερσι ἡ τοποθέτηση τοῦ Μουζαφέρ Καπζά στό εὐρωψηφοδέλτιο).

Εὐχόμαστε στήν κ. Καραχασάν καλή ἐπιτυχία (πρᾶγμα πού δέν σημαίνει ὑποχρεωτικά τήν ἐκλογή της) καί νά ἔχουμε κατά νοῦ ὅτι γιά τήν ὅποιαν ἔκβαση τοῦ ἐγχειρήματος θά ἔχουμε ὅλοι μερίδιο εὐθυνῶν...

Κ.Κ.

* *Μέ τό ἐφεύρημα τῆς ὑπερνομαρχίας Ροδόπης-Ἔβρου φτάσαμε νά κρίνεται ἀπό τήν γείτονα χώρα καί τό κουμάντο στόν σχεδόν ἀμιγή νομό Ἔβρου!*

Επιπολαιότητα, άγνοια ή συνειδητή πράξη;

Άρχισαν τα όργανα… Η φινλανδοποίηση της χώρας μας φαίνεται να επιταχύνεται. Και δεν αναφερόμαστε σε αυτό καθαυτό το γεγονός της εκθαμβωτικής προτίμησης της κ. Καραχασάν (από το πολιτικό και κοινωνικό πουθενά) από ένα κόμμα εξουσίας. Είμαστε βέβαια εν γένει ενάντια σε ματσουκισμούς και βολικές για κάποιους ποσοστώσεις (γυναίκες, ομοφυλόφιλοι και λοιποί αναξιοπαθούντες) οι οποίες αλλοιώνουν τα κοινωνικά δεδομένα καταχρηστικά και αδιέξοδα. Αλλά ως εδώ οι απλές συμβατικές ενστάσεις για την κοινωνική πλευρά του θέματος. Κανονικά δεν θα ασχολούμασταν. Από κει και πέρα όμως τα πράγματα είναι ή μπορεί να εξελιχθούν πολύ επικίνδυνα, σε πολλαπλά επίπεδα, και δεν ήταν καθόλου συνετό από τον Παπανδρέου να υποκύψει στον επικοινωνιακό πειρασμό «διαφοροποίησης» του πολιτικού του προϊόντος (για να μιλήσουμε με όρους μάρκετινγκ), εκτονώνοντας και την ουσία αλλά και τον όποιο συμβολισμό σε μια υποψηφιότητα για μία διακοσμητική θέση, όπως του υπερνομάρχη, με εξατομικευμένα οφέλη αποκλειστικά για τον κάτοχό της και τον περίγυρό του.

Ξεφυλλίζοντας την *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* επαλήθευσα τους φόβους μου, όντας μάλιστα ουδέτερος απέναντι στην υποψηφιότητα της κ. Καραχασάν, η οποία ως λέγεται δεν είναι και της επιρροής του Προξενείου, ασχέτως αν κάποιοι, όπως ο Ζουράρις, δυσπιστούν για το πόση εκτουρκιστική πίεση μπορεί να αντέξει ένα άπραγο κοινωνικά, επαγγελματικά και πολιτικά κορίτσι, κι αν το θέλει κιόλας. Σε ειδικό λοιπόν ρεπορτάζ της Κύρας Αδάμ για τη συνάντηση Καραμανλή – Ερντογάν αναφέρεται ότι «ο Τούρκος πρωθυπουργός έθεσε ένα και μοναδικό θέμα, το μειονοτικό». Και εκεί που η κοινή λογική αλλά και η πάγια εθνική θέση της Ελλάδας θεωρούν ότι δεν υφίσταται καν τέτοιο θέμα συζήτησης σε μια σύγχρονη ευρωπαϊκή κρατική οντότητα, και τη στιγμή που ο Ερντογάν πιστεύει ότι «η Ελλάδα οφείλει να ενισχύσει τα μειονοτικά δικαιώματα και να επιτρέψει την εκλογή του μουφτή από τους μουσουλμάνους» έρχεται ο κ. Παπανδρέου και με την διακριτική, ευνοιοκρατική μεταχείριση της πιθανότατα αξιολογότατης κ. Καραχασάν καταγράφει ακριβώς αυτό, την ύπαρξη δηλαδή θέματος. Το επιχείρημα περί συμβολισμού που αποπνέει η συγκεκριμένη υποψηφιότητα έρχεται να πιστοποιήσει ντε φάκτο και με τρόπο ανεπανόρθωτο ότι όντως υπάρχει πρόβλημα (κάποιο, οποιοδήποτε πρόβλημα) με τη μειονότητα. Το τι μπορεί να επακολουθήσει για να ξεχειλώσει το πρόβλημα το φαντάζεται και ο πιο ανίδεος. Ήδη η προβοκάτσια από τον διατεταγμένο εν πολλοίς τουρκικό Τύπο πάει σύννεφο. Μιλούν ευθέως για «τουρκάλα υποψήφια». Και άντε να σβήσεις τις όποιες φωτιές ανάβεις.

Και μόνο που δίνεται βήμα για να μπορεί ο κάθε επαγγελματίας «θρακολόγος» και μειονοτητολόγος» να ξεβράζει οποιαδήποτε παραπλανητική μπούρδα συγκινεί τον μέσο νου, αποτελεί από μόνο του ένα πρόβλημα. Ακόμη και οι κάποιοι λίγοι σοβαροί σχολιαστές δεν θα ήθελαν να συρθούν να ρητορεύσουν, μόνο για στεγνή μηντιακή κατανάλωση, για τα τεκταινόμενα στη Θράκη και τις τριβές, θετικές και αρνητικές δύο παραδοσιακά εχθρικών γειτονικών κρατών. Ούτε για το ποιες παρενέργειες προκαλούνται αναπόφευκτα για περιοχές με πληθυσμιακά στοιχεία με ιδιαιτερότητες. Ακριβώς γιατί δεν είναι μαϊντανοί. Τελικά βέβαια σύρονται να σχολιάσουν από υποχρέωση κι αυτό δεν είναι καθόλου εποικοδομητικό.

Προσπερνώντας τη φαιδρότητα των δηλώσεων του Υπουργού Μακεδονίας-Θράκης κ. Καλαντζή (από τις πιο άτυχες επιλογές του κ. Καραμανλή και ξεκάθαρο τοπικιστικό ρουσφέτι στο βωμό της γαλαζοποίησης της Καβάλας), δεν μπορούμε να μην αναδείξουμε και την φιλολογία που άρχισε ήδη να αναπαράγεται την επομένη της υποψηφιότητας της Πομάκας κ. Καραχασάν περί «120.000 τουρκογενών μουσουλμάνων». Τάδε έφη ο γίγαντας της δημοσιογραφίας, ανεξάρτητος δημοσιογράφος κ. Δημήτρης Τσιόδρας (στην Κ.Ε.) που χέστηκε τόσο από τη χαρά του για την υποψηφιότητα ώστε δεν χρησιμοποίησε καν τον ηπιότερο όρο «τουρκόφρονες». Μπαμ και κάτω, «τουρκογενείς» είναι σου λέει άπαντες, και πού πάει η βαλίτσα μετά από αυτόν τον καταφανώς ανιστόρητο προσδιορισμό για όσους είναι στοιχειωδώς μυημένοι στο παιχνίδι της περιοχής, δεν φαίνεται να τον ενδιαφέρει. Αρκεί να γίνει ο ίδιος αρεστός; Το γράφει άλλωστε στο άρθρο του, κι αν συντριβεί το ΠΑΣΟΚ στη συγκεκριμένη περιοχή, δεν πειράζει (!!!) Θα … κερδίσει πόντους «σ' όλους εκείνους που επιθυμούν μια σύγχρονη Ελλάδα».

Και το παραμύθι του αρθρογράφου, εκφραστή καταπώς φαίνεται μιας γενικότερης τάσης «διανοουμένων», «κοσμοπολιτών», δεν έχει τέλος. Θαρρείς και απαντά στον κ. Καλαντζή και όχι στους ανώνυμους αναγνώστες, σχολιάζει πως «σε μια κοινωνία με στέρεο πολυπολιτισμικό χαρακτήρα, μια τέτοιου είδους υποψηφιότητα θα κρινόταν με αυτοδιοικητικά κριτήρια και τίποτα παραπάνω». Μα η έκπληξη από την υποψηφιότητα και το αυτοδιοικητικό κενό της ίδιας της υποψηφίου (ούτε η ίδια δεν πίστευε στην ανακοίνωση του Παπανδρέου), όπως άλλωστε και η παραδοχή του ΠΑΣΟΚ για τον ιδιαίτερο συμβολισμό της κίνησης δεν πιστοποιούν ότι κάθε άλλο παρά αυτοδιοικητικά ήταν τα κριτήρια επιλογής της; Μακάρι να υπήρχαν ουσιαστικά διαπιστευτήρια ενασχόλησής της με τα κοινά, που να μας βοηθούσαν να επικροτήσουμε!

Υπάρχουν κι άλλα που μας ξένισαν στο συγκεκριμένο άρθρο, αντιπροσωπευτικό μιας δήθεν κοσμοπολίτικης και ανεκτικής σχολής σκέψης αλλά δεν μπορούμε να συνεχίσουμε την κριτική, λόγω χώρου. Εκείνο τελικά που απομένει είναι η σύγχυση και η έλλειψη προσανατολισμού μιας ολόκληρης κοινωνίας, καλομαθημένης και επιπόλαιας, εύκολα χειραγωγίσιμης. Η ελπίδα μας είναι ότι πρόκειται για σφάλμα του Παπανδρέου που θα ξεχαστεί γρήγορα ως ένα (ακόμη) επιπόλαιο πείραμα / ρίσκο που εκθέτει τον εμπνευστή του. Αλίμονο όμως αν πρόκειται για προϊόν άγνοιας ή συνειδητό κατευνασμό των νταβατζήδων κάθε «προστατευμένης» ομάδας συμφερόντων. Ακόμη κι αν «δεν είναι της επιρροής τους»…

Χ.Α.

Δῆμος Μύκης:

Ἀχαρακτήριστη στάση καί σέ ἐργαζόμενους μέ εἰδικές ἀνάγκες!

Τό πόσο δύσκολη ἔχει γίνει ἡ ζωή στήν ὀρεινή Ροδόπη, καί τό πόσο δυσοίωνη διαγράφεται γιά τό μέλλον εἶναι γνωστό. Προσθέστε λοιπόν στά ἀνωτέρω στοιχεῖα καί μία ἀναπηρία 80% ἑνός πατέρα δύο παιδιῶν, χωρίς κάποιαν ἀκίνητη περιουσία σέ ρόλο ὑποστηρικτικό, καί ἔχετε μία σαφή εἰκόνα γιά τό πλαίσιο τῆς καθημερινότητας τοῦ Σεμπιδίν Καραχότζα.

Τί ὤθησε λοιπόν τόν φίλο Σεμπιδίν στήν **παραίτηση** ἀπό τήν (τετράωρη, ἔστω) ἐργασία του στήν Ἀναπτυξιακή Ἑταιρεία ΑΔΕΑΜ τοῦ Δήμου Μύκης; Τό γεγονός ὅτι ἐπί τέσσερεις μῆνες παρέμενε ἀπλήρωτος (ὅπως καί πολλοί ἄλλοι ἀπό τούς περίπου 44 συναδέλφους του) - καί μιλᾶμε γιά μόλις **298** εὐρώ μηνιαίως!

Ὁ Σεμπιδίν προσελήφθη στήν δημοτική ἐπιχείρηση μέ πρόγραμμα τοῦ ΟΑΕΔ γιά ΑΜΕΑ, πρόγραμμα πού ἀφοροῦσε 4 διαδοχικές 12μηνες συμβάσεις. Τά τρία πρῶτα χρόνια τό σύνολο τῆς ἀμοιβῆς τῶν προσλαμβανομένων τό δίνει ὁ ΟΑΕΔ καί τόν τέταρτο μόλις χρόνο δεσμεύεται νά πληρώνει ἡ ἐπιχείρηση. Ὡστόσο, κι ἐνῷ μόνη ὑποχρέωση τῆς τελευταίας εἶναι νά ἐξοφλᾶ τόν ἐπιδοτούμενο ἐργαζόμενο καί μετά παίρνει τά χρήματα ἀπό τόν ΟΑΕΔ, αὐτή τή στιγμή ὑπάρχουν ἐργαζόμενοι στήν ΑΔΕΑΜ πού ἔχουν νά λαμβάνουν χιλιάδες εὐρώ, γιά μέρος τῶν ὁποίων πιέστηκαν καί δέχθηκαν νά ὑπογράψουν ὅτι τά ἔχουν ἤδη λάβει!

Λόγοι ἀξιοπρέπειας δέν ἐπέτρεψαν στόν Καραχότζα νά μπεῖ στή λογική αὐτή καί πρό ἡμερῶν παραιτήθηκε ἀπό τή δουλειά του, πρίν ἀκόμη κλείσει ὁ πρῶτος χρόνος (ἡ σύμβασή του καί ἄλλων τεσσάρων ὑπογράφτηκε στίς 1-6-2005). Ἀφορμή στάθηκε ἡ προκλητική ἀναλγησία μέ τήν ὁποία ἀντιμετωπίστηκε ἀπό τούς ἰθύνοντες (πρόεδρος τῆς ΑΔΕΑΜ σήμερα εἶναι ὁ Μολλά Ἀχμέτ Νετζιμί, συγχωριανός τοῦ δημάρχου Μουτζαχίτ Ντουκιαντζῆ) ὄχι μόνο ἡ ἐξώφθαλμη ἰδιαιτερότητα τῆς περίπτωσής του ἀλλά ὥς καί ἕνα αἴτημά του γιά προκαταβολή μερικῶν δεκάδων εὐρώ!

Δέν εἶναι φυσικά ἄγνωστο τό ἐλεεινό χάλι τῶν δημοτικῶν ἐπιχειρήσεων ἀνά τήν Ἑλλάδα. Οὔτε βεβαίως καί τό ὅτι ἕνας μειονοτικός δῆμος συναγωνίζεται σέ μπάχαλο καί κακοδιαχείριση τούς πλειονοτικούς (ἄν ὑπῆρχε στοιχειώδης εὐνομία στή χώρα, θά βρισκόντουσαν ὅλοι τους μέσα). Ἀλλά ἡ ἰδιαιτερότητα ἀκριβῶς τῆς περίπτωσης πού περιγράψαμε εἶναι πού καθιστᾶ δύσκολο νά τό καταπιεῖς: Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀδιαφορεῖς καί νά ἐξωθεῖς σέ παραίτηση ἕναν ἄνθρωπο μέ ἀναπηρία καί μέ τέτοια οἰκονομική στενότητα; Ἐντάξει, τά ἔχουμε σύρει ἐπανειλλημμένως στόν συγκεκριμένο δήμαρχο πού ἀρέσκεται νά αὐτοπαρουσιάζεται ὡς προύχοντας «τούρκικου» πληθυσμοῦ, ἀλλά πιστεύαμε ὅτι γιά κάποια ζητήματα μέ ἀνθρωπιστικές διαστάσεις θά ἔδειχνε περισσότερη εὐαισθησία ἀπ' ὅ,τι γιά ἄλλα ζητήματα. Φαίνεται πώς λαθέψαμε...

Κ.Κ.

Η χαμένη μάχη του φυσικού αερίου

Του πρώην Βουλευτή Έβρου
Χρήστου Κηπουρού

Τα λόγια της Αμερικανίδας υπουργού των εξωτερικών για τον αγωγό φυσικού αερίου Τουρκίας, Ελλάδας, Ιταλίας όσο και τον αποκλεισμό ροής Ρωσικού αερίου σε αυτόν, ήταν σαφή. Είπε συγκεκριμένα: «είναι πολύ ξεκάθαρο ότι μία από τις ανησυχίες είναι ότι ίσως υπάρχει η δημιουργία ενός μονοπωλίου από μία πηγή από τη Ρωσία». Τουτέστιν λόγια που, πέραν του πατροπαράδοτου αντιρωσισμού, και της προώθησης των νέων φλερτ της χώρας της στην Υπερκαυκασία, καθώς και πέραν της απίσχνασης της, κατά τα άλλα, λογικής της προμήθειας φυσικού αερίου από περισσότερες της μιας πηγές, επιβεβαίωσαν και κάτι επιπλέον. Τον τόπο στον οποίο γεννήθηκε η ιδέα του αγωγού Προύσας Κομοτηνής που τόσο ασμένως υιοθέτησε, προώθησε καθώς και επιχειρηματολόγησε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, και συνεχίζει η κυβέρνηση της ΝΔ.

Και οι δύο, όχι μόνο συμμορφώθηκαν προς τις υπερατλαντικές υποδείξεις αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι οι πρώην, βασιλικότεροι όντες του βασιλέως, συμφώνησαν, συνυπέγραψαν αλλά και απέκρυψαν, χωρίς οι νυν να επιδιώξουν την τροποποίηση, την πληρωμή του φυσικού αερίου που θα καταναλώνει η χώρα, στην Τουρκία. Με άλλα λόγια, η εκάστοτε κυβερνητική Ελλάδα και η ενεργειακή της σχολή -ο Θεός να την κάνει τέτοια- εκτός από Αμερικανόφιλη αποδείχτηκε και Τουρκόφιλη. Κυρίως δε η δεύτερη, αφού μέχρι και την εξάρτησή της από τη γείτονα, προώθησε. Οι βλακείες που είδαν το φως την τελευταία εξαετία δεν είναι λίγες. Ενώ η χώρα μετατρέπεται σταδιακά σε ενεργειακό υποπόδιο της Τουρκίας, τόσο οι μεν, όσο οι δε που αναμασούν τα των προκατόχων, ομιλούν για μια Ελλάδα ενεργειακό κόμβο. Προφανώς ψευδόμενοι, με μια πολιτική οπτική, πέραν των άλλων, μυωπική. Αν βέβαια βλέπουν και καθόλου. Πολιτικά.

Θα ανέμενε κανείς από το υπόλοιπο του ημικυκλίου να πει κάτι διαφορετικό. Μιλώ για τις δύο συνιστώσες της ελάσσονος αντιπολίτευσης. Ναι μεν αντιαμερικανικές, ιδίως η του ΚΚΕ, επειδή όμως η ενεργειακή τους πολιτική αδυνατεί να ερμηνεύσει τι γίνεται, αποσιωπά την εκ Τουρκίας Ελλαδική εξάρτηση, οδηγώντας εξ αντικειμένου σε φιλοτουρκική επίσης γραμμή. Τα στερεότυπά τους περιορίζουν τον επεκτατισμό στις ΗΠΑ, αγνοώντας το πως αυτός παράγεται και προωθείται από τη γειτονική χώρα. Εκείνο από το οποίο πάσχει η ενεργειακή τους πολιτική όραση, είναι η νόσος των ηλικιωμένων και των υπερηλίκων. Είναι η πρεσβυωπική πολιτική οπτική.

Αν υπάρχει μια τρίτη πολιτική οπτική, αυτή προφανώς θα διεκδικεί το δικαίωμα στη φυσιολογική όραση. Αυτήν προσπάθησα να αναδείξω ήδη από πενταετίας, μέσα από τη μελέτη της πολιτικής γεωοικονομίας της ευρύτερης περιοχής. Το να πω σήμερα ότι τα γραπτά εκείνα, το βιβλίο «Αγώνας για τη γεωοικονομική Δημοκρατία» όσο και το ηλεκτρονικό βιβλίο «Σημειώσεις πολιτικής γεωοικονομίας» δικαιώθηκαν, δεν λέει κάτι, γιατί το πουλάκι πέταξε. Το Ελληνικό trans gas που πρότεινα και ήταν για τη χώρα στρατηγική επιλογή, σήμερα συγκαταλέγεται στις ευκαιρίες που χάθηκαν. Η πολιτική Ελλάδα, όπως έστρωσε, έτσι και θα κοιμηθεί. Όσο και γοερά και δυνατά να είναι τα μοιρολόγια, δεν πρόκειται να την ξυπνήσουν. Ένας λόγος που δεν χρειάζεται να μένει κανείς σε αυτά, είναι και αυτός. Δυστυχώς όμως κάποιοι, το κάνουν.

Ο λόγος για τον οποίο επανέρχομαι με το παρόν κείμενο είναι γιατί, έστω και τώρα, ίσως η χώρα να μπορεί να συνδέσει το κτίσιμο της ενεργειακής Εγνατίας -πέραν του αγωγού Τουρκίας, Ελλάδας, Ιταλίας- με τον έναν τουλάχιστον από τους δυο Ρωσικούς αγωγούς που διέρχονται λίγο πιο πάνω από το Ορμένιο του Έβρου. Να αποτελέσει μια πρόσθετη Ελληνορωσική συμφωνία, αφού δεν χρειάζονται στην Τουρκία, που παίρνει πλέον Ρωσικό αέριο από το blue Stream. Όπως επίσης να θέσουμε ως χώρα στην Ιταλία το αλερετούρ για την ενεργειακή Εγνατία. Και να πηγαίνει εκεί Κασπιανό, ρωσικό ή άλλο φυσικό αέριο, και να έρχεται εδώ Αλγερινό ή Τυνησιακό κλπ.

Επίσης, η Ελλάδα μπορεί να ζητήσει τροποποίηση της συμφωνίας με την Τουρκία. Να πληρώνει την κατανάλωση του φυσικού αερίου, απευθείας σε χώρες παραγωγούς. Το Ιρανικό ή το Αζέρικο αέριο του αγωγού Τουρκίας, Ελλάδας, Ιταλίας, στο Ιράν ή στο Αζερμπαϊτζάν, αντίστοιχα. Στη δε Τουρκία να καταβάλει τα τέλη διέλευσης του αερίου αυτού καυσίμου, όπως άλλωστε γίνεται με όλες τις transit Countries.

Τα λέω αυτά με αφορμή όσα τόνισε η κυρία Μπακογιάννη απαντώντας στην κοινή συνέντευξη με την κυρία Ράις: «Η Ελλάδα όπως ξέρετε τα τελευταία χρόνια γίνεται ένας ενεργειακός κόμβος. Για την Ελλάδα είναι πάρα πολύ σημαντικό να υπάρχουν και προς ολόκληρη την Ευρώπη, αλλά και στην ίδια χώρα διαφορετικές πηγές ενέργειας. Εμείς ενδιαφερόμαστε ιδιαίτερα για τον αγωγό μας ο οποίος θα είναι ένας αγωγός Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολης στο πετρέλαιο, έχουμε τον αγωγό ο οποίος θα φέρνει γκάζι από την Τουρκία προς την Ιταλία». Παρέλειψε να πει ότι δεν θα το πληρώνουμε σε χώρες-παραγωγούς, όπως λέει η απλή λογική, αλλά σε χώρα-μεσίτη.

Το αν απορώ δεν οφείλεται στη μυωπική ή στην πρεσβυωπική οπτική της πολιτικής Ελλάδας, που ήδη αναφέρθηκα, όσο στη στάση των παραγωγικών δυνάμεων και των Επιμελητηρίων, αφού με δεδομένο το γνωστό καλπασμό του ενεργειακού κόστους, η ακολουθούμενη ενεργειακή πολιτική με μαθηματική ακρίβεια οδηγεί πλέον σε ένα ανταγωνιστικό Βατερλό, απέναντι στα τουρκικά προϊόντα όπως και σε εκείνα τρίτων χωρών και οικονομιών. Και όμως το φυσικό αέριο ήταν μια λύση. Ακόμη και τώρα συνεχίζει να παραμένει το μοναδικό ελαστικό από τα κόστη παραγωγής των κάθε κατηγορίας προϊόντων. Από τη βιομηχανία μέχρι τον τουρισμό.

Με βέβαια δεδομένα όλα αυτά, μια γενικότερη πολιτική διαπίστωση καταλήγει στο ότι δεν θα υπήρχε πιο φιλοτουρκική ενεργειακή πολιτική από την Αμερικανική, αν δεν υπήρχε η Ελληνική. Είτε πρόκειται για τη μυωπική εκδοχή είτε την πρεσβυωπική, που έλεγα. Το ενεργειακό συνιστά απλή επιβεβαίωση της θέσης αυτής διότι υπάρχουν και άλλοι τομείς όπου συμβαίνουν τα ίδια αν όχι και χειρότερα. Ίσως θα μπορούσε η Ακαδημαϊκή Ελλάδα να κάνει κάτι. Όμως αν δει κανείς το τι λένε και κυρίως το τι προτείνουν οι διαπιστευμένοι της ιδρυματικοί εκπρόσωποι, τότε είναι να τραβάει τα μαλλιά του. Από τα οποία μάλιστα δεν πρόκειται να μείνει τρίχα, εάν επεκταθεί στο τι έκαναν τα εξ αυτών πολιτικά και κυρίως τα κυβερνητικά πρόσωπα.

Ανακεφαλαιωτικά, για να ξαναμπεί η χώρα στο ενεργειακό παιχνίδι, τέσσερα είναι τα σημεία απέναντι στα οποία χρειάζεται ένας εκ νέου προσδιορισμός της πολιτικής για το φυσικό αέριο. Το πρώτο είναι η τροποποίηση της Ελληνοτουρκικής συμφωνίας για τον αγωγό Προύσσας - Κομοτηνής, με την καθιέρωση πληρωμής του αερίου καυσίμου, στις παραγωγούς χώρες, και με την Τουρκία να αποδέχεται το ρόλο της χώρας διέλευσης. Το δεύτερο είναι μια νέα συμφωνία με τη Ρωσία και με αντικείμενο την ενσωμάτωση στην ενεργειακή Εγνατία των Ρωσικών αγωγών του Malkoclar, λίγες μόλις δεκάδες χιλιόμετρα βορειότερα του Ορμένιου. Το τρίτο είναι η πρόβλεψη αλερετούρ στην ενεργειακή Εγνατία κατά το χτίσιμό της στην ξηρά, όσο στην υποβρύχια σύνδεση με την Ιταλία Το τέταρτο είναι η ανάθεση προμελέτης για την υποθαλάσσια ζεύξη της Μεσογείου, και τη ζεύξη της Κρήτης με τις Αφρικανικές ακτές (Λιβύη, Αλγερία, Αίγυπτο κλπ.). Και τέλος, αν δεν έχει ολοκληρωθεί η τακτοποίηση της χρόνιας εκκρεμότητας ώστε να συνδεθούμε με το Ρωσικό αγωγό -αντί για τη διαιώνιση της παροχής στο Ιχτιμπάν, από το εσωτερικό δίκτυο της Βουλγαρίας- τότε υπάρχει και πέμπτο που θα μπορούσε να είναι και πρώτο. Και φυσικά ένα έκτο που αφορά στην αυτονόητη παροχέτευση του αερίου καυσίμου, προς τα Δυτικά Βαλκάνια και την Ευρώπη.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ: ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

Καθώς πολύς λόγος (ξανα)έγινε για τον αγωγό Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολης μα και για τή θέση της χώρας μας στον ενεργειακό χάρτη της περιοχής, αξίζει να προσέξει κανείς την επίσημη άποψη της χώρας μας για τα ζητήματα αυτά, όπως την εξέφρασε ο συντοπίτης μας υφυπ. Εξωτερικών **Ευριπίδης Στυλιανίδης** στο ραδιόφωνο της NET και στον δημοσιογράφο Γ. Καπόπουλο, σε συνέντευξή του στις 29-4-06:

...

Γ. Κ: Ένα από τα θέματα που δεν ήταν στην επίσημη ανακοινωμένη ατζέντα της κας Ράις είναι προφανώς της δικής σας αρμοδιότητας. Αναφέρομαι στις ενεργειακές ισορροπίες, στις ενεργειακές στρατηγικές που δεν αφορούν μόνο τη χώρα μας, αλλά στη συγκεκριμένη περίπτωση, αν δεν κάνω λάθος, αφορούν και την Τουρκία και την Ιταλία, έτσι δεν είναι;

Ε. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ: Ναι, βέβαια, αναμορφώνεται πλήρως ο ενεργειακός χάρτης της περιοχής και μετά από δυο χρόνια σκληρής δουλειάς η Ελλάδα, μπορούμε να πούμε, ότι έχει επιτύχει τον ενδιάμεσο στόχο της, να μετεξιλιχθεί από χώρα κατανάλωσης που ήταν παλιότερα, σε χώρα διαμετακόμισης ενέργειας και μάλιστα διαμετακόμισης ενέργειας όχι μόνο προς τα Βαλκάνια αλλά και προς το νοτιοδυτική Ευρώπη. Αυτό, όπως αντιλαμβάνεσθε, αναβαθμίζει και τον γεωστρατηγικό μας ρόλο, δημιουργεί προϋποθέσεις για αυξημένα εισοδήματα στην εθνική οικονομία αλλά θωρακίζει και αμυντικά τη χώρα, βάζοντάς την στον ενεργειακό χάρτη και δίνοντάς της μια πρόσθετη διαπραγματευτική δύναμη την οποία πιστεύω ότι αξιοποιεί τόσο σε σχέση με τη Ρωσία όσο και σε σχέση με τις ΗΠΑ.

Γ. Κ: Εδώ κ. Στυλιανίδη, για να μας καταλάβουν λίγο οι ακροατές μας, θέλω να σας κάνω την εξής ερώτηση: Η Τουρκία έχει τη δυνατότητα προμήθειας φυσικού αερίου από τη Ρωσία, από το Αζερμπαϊτζάν και από το Ιράν αν δεν κάνω λάθος.

Ε. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ: Την τελευταία που είπατε δεν την αξιοποιεί.

Γ. Κ: Δεν την αξιοποιεί, αλλά έχει τη δυνατότητα αν συντρέξουν οι πολιτικές προϋποθέσεις.

Ε. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ: Βεβαίως.

Γ. Κ: Αν κατάλαβα καλά επίσης, ο κύριος αποδέκτης πλην της εσωτερικής ελληνικής κατανάλωσης αυτού του όγκου αερίου που θα διέρχεται από την Ελλάδα θα είναι η Ιταλία και από εκεί άλλες χώρες της δυτικής Ευρώπης, έτσι δεν είναι;

Ε. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ: Σε πρώτη φάση, ο πρώτος στόχος δηλαδή, είναι η Ιταλία με τον υποθαλάσσιο αγωγό που οδηγεί στο Οτράντο από την Ήπειρο και σε δεύτερη φάση βεβαίως είναι τα δυτικά Βαλκάνια με ένα παρακλάδι αυτού του αγωγού που πρέπει να κατασκευαστεί, ο οποίος θα μεταφέρει ενέργεια προς την Αλβανία και τις υπόλοιπες χώρες, τη FYROM και τη Σερβία – Μαυροβούνιο.

Γ. Κ: Σ' αυτό λοιπόν το περίπλοκο παιχνίδι που εμπλέκει τα Βαλκάνια, την Ιταλία, την Τουρκία και εμάς, ήθελα να σας ρωτήσω πού είναι οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους κανόνες ελεύθερης αγοράς που θέλουν τον καταναλωτή να επιδιώκει να αγοράσει στη φθηνότερη δυνατή τιμή και πού υπεισέρχονται οι προβληματισμοί ασφαλείας και οι πολιτικές σκοπιμότητες που καμιά φορά σε οδηγούν σε διαφοροποίηση πηγών έστω και με υψηλότερο κόστος.

Ε. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ: Υπάρχουν δυο λογικές σ' αυτά που αναφέρετε. Υπάρχει κατ' αρχήν η λογική της ασφάλειας των αγωγών η οποία τίθεται προσφάτως σε όλα τα επίπεδα, δηλαδή και σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης και σε επίπεδο ΝΑΤΟ και σε επίπεδο ΟΗΕ και υπάρχει βεβαίως και η άλλη διάσταση του να μη διαμορφώνονται διεθνή μονοπώλια ώστε ο ανταγωνισμός να διασφαλίζει καλύτερη τιμή και επάρκεια βεβαίως ενέργειας για τον καταναλωτή.

Η Ελλάδα απορροφά περίπου το 95% του φυσικού της αερίου από τη Ρωσία. Ένα 5% ουσιαστικά μέχρι τώρα έπαιρνε με τη μορφή του υγροποιημένου αερίου από κράτη της βορείου Αφρικής το οποίο μεταφέρονταν μάλιστα με ελληνικό συνήθως στόλο. Υπάρχει μια πολιτική να αυξηθεί το ποσοστό ενέργειας που εισάγουμε από άλλες πηγές, αλλά δεν παύει να παίζει το σημαντικότερο ρόλο η ρωσική αγορά κι όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά και για όλη την Ευρώπη.

Φάνηκε από την τελευταία επίσκεψη της GASPROM στην Ελλάδα ότι οι δυνατότητες σε πλουτοπαραγωγικές πηγές της Ρωσίας είναι τόσο μεγάλες που φιλοδοξεί η ίδια με τους αγωγούς, δηλαδή το νότιο αγωγό και τον βόρειο αγωγό να καλύψει το σύνολο των ενεργειακών αναγκών της Ευρώπης. Από την άλλη πλευρά η Ευρώπη και οι ΗΠΑ δε θα ήθελαν σε καμία περίπτωση να έχουμε την απόλυτη ενεργειακή εξάρτηση από ένα μονοπώλιο διότι τότε θα ήταν θύματα των τιμών που αυτό θα επέβαλλε και θα είχαν και μια εξάρτηση που κανείς δε μπορεί να προβλέψει τι άλλες διαστάσεις θα μπορούσε να προσλάβει. Γι αυτό και γίνεται μια προσπάθεια διαφοροποίησης των πηγών και μπαίνει στο παιχνίδι το Αζερμπαϊτζάν, οι χώρες της Κασπίας, το Καζακστάν, οι χώρες της βορείου Αφρικής κλπ.

Γ. Κ: Η διπλωματία του φυσικού αερίου πάει παράλληλα με τη διπλωματία του πετρελαίου; Σας το ρωτώ αυτό γιατί έχουμε λίγο ξεχάσει στην προβολή του, ως θέμα της επικαιρότητας, τον αγωγό Μπουργκάς – Αλεξανδρούπολης και χθες ή προχθές υπήρξε μια είδηση ότι η Τουρκία αποφάσισε να κατασκευάσει πετρελαιαγωγό από τη Σαμψούντα μέχρι το Τσεϊχάν για να προωθεί ρωσικό πετρέλαιο. Εκεί δηλαδή που πιστεύαμε παλιά ότι ο Μπακού - Τσεϊχάν είναι ανταγωνιστικός προς τη Ρωσία, τελικά γίνεται και αυτός συμπληρωματικός.

Ε. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ: Το πετρέλαιο είναι μια παράλληλη εξέλιξη όπως είπατε. Οι προσπάθειες για διάδοση φυσικού αερίου γίνονται λόγω και της υψηλής τιμής του πετρελαίου και αν διαμορφωθούν μονοπώλια στις δυο μορφές ενέργειας τότε κανείς δε μπορεί να προβλέψει αν θα συνεχίσει να υπάρχει αυτή η διαφορά των τιμών. Όσον αφορά τον Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολη έχει γίνει την τελευταία διετία μια σημαντική πρόοδος με την υπογραφή της πολιτικής συμφωνίας μεταξύ των τριών κρατών, της Ελλάδας, της Βουλγαρίας και της Ρωσίας. Ο αγωγός αυτός όπως έχουμε πει, είναι συμπληρωματικός προς τα στενά του Βοσπόρου, διότι αποφορτίζοντας τα στενά, δε μειώνει τα έσοδα της τουρκικής πλευράς, αλλά μειώνει τον κίνδυνο για ένα ατύχημα που θα μπορούσε να καταστρέψει τη θάλασσα του Βοσπόρου αλλά και το Αιγαίο με συνέπειες τραγικές στην τουριστική ανάπτυξη τόσο της Τουρκίας όσο και τη Ελλάδας. Επομένως μιλούμε για έναν οικολογικό αγωγό, αν μπορούμε να τον χαρακτηρίσουμε έτσι.

Στη φάση αυτή που διερχόμεθα τώρα, διεξάγεται η διαπραγμάτευση σε επίπεδο εταιρειών για να συσταθεί η εταιρεία εκείνη η οποία θα κατασκευάσει και θα εκμεταλλευθεί αυτόν τον αγωγό. Και φαίνεται η ισχυρή βούληση όλων των πλευρών και των Αμερικανών να συμμετέχουν στην κατασκευή αυτού του αγωγού. Η Τουρκία θέλει με κάθε τρόπο να μπορέσει να διασφαλίσει την εμπορική βιωσιμότητα του αγωγού Σαμψούντας – Τσεϊχάν, ο οποίος παρ' ό,τι φαίνεται τεχνικά να ολοκληρώνεται και να εγκαινιάζεται, δεν έχει λειτουργήσει στην πράξη. Έχει σημαντικά τεχνικά προβλήματα.

Την ίδια ώρα η Τουρκία για να προλάβει τον έλεγχο της διέλευσης των πετρελαίων, ανακοινώνει την κατασκευή του άλλου αγωγού. Πιστεύω όμως ότι καμμία από τις δύο περιπτώσεις δεν λειτουργεί απόλυτα ανταγωνιστικά για τον Μπουργκάς – Αλεξανδρούπολη, πρώτον διότι η ρωσική πλευρά δεν θα ήθελε η Τουρκία να μονοπωλεί την δίοδο της εξαγοράσιμης ενέργειας, δεύτερον διότι και τα δυο projects, που είτε έγιναν είτε θα γίνουν στην τουρκική πλευρά, είναι εξαιρετικά δαπανηρά και από εμπορικής απόψεως πιθανότατα να μην είναι βιώσιμα...

ΤΑ ΧΑΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΑΒΡΙΑ ΣΤΗΝ ΘΡΑΚΗ

του Μιχάλη Χαραλαμπίδη *

Ήθελα να σας χαιρετήσω όλους τους εκπροσώπους των τοπικών θεσμών και τους πολίτες, χριστιανούς και μουσουλμάνους ως Θρακιώτες. Γιατί ο τόπος δημιουργεί ταυτότητα ειδικά ο χώρος της Θράκης. Είμαστε όλοι Θρακιώτες. Αυτός ο ιστορικός τόπος έχει υποστεί εδώ και αιώνες πολλές αποδιαρθρώσεις και τραυματισμούς. Εμείς, η δική μας γενιά, οφείλει να τον ξανακάνει τόπο γιατί με την αποδιάρθρωση και την ερημοποίηση έχασε τα χαρακτηριστικά του τόπου και μεταβλήθηκε σε μη τόπο.

Οι πρόγονοι μας παρήγαγαν τόπο χτίζοντας κάστρα, (σώζονται ακόμη) ωραίες κατοικίες αλλά και ζωγραφίζοντας το τοπίο με τις καλλιέργειες τους. Η σημερινή ιστορικού τύπου πρωτοβουλία της αναγέννησης του θρακικού αμπελώνα είναι μία πράξη παραγωγής τόπου και τοπίου. Αρχίσαμε να ξαναζωγραφίζουμε την θρακική γη, το θρακικό έδαφος, τον τόπο της Θράκης ώστε να βρίσκεσαι σε αρμονία με την δική μας ανθρωπολογία, αισθητική, να έλκη επισκέπτες. Εκτός από την ομορφιά του νέου τοπίου το κρασί των αμπελιών θα είναι παυσίλυπο για τις δύσκολες στιγμές και αέρσινο για τις στιγμές της φιλοσοφίας και της δημιουργίας μας. Θα εξυψώνει το νου μας.

Η αρχιτεκτονική αισθητική του ξενοδοχείου του δημάρχου σας ήταν επίσης μια αφετηρία παραγωγής τόπου και τοπίου υψηλής ποιότητας.

Απευθυνόμενος ειδικά στους νέους που πρωταγωνιστούν στην σημερινή διοργάνωση ήθελα να αναδείξω έναν νέο ορίζοντα που χαρακτηρίζει την σημερινή μεταβατική περίοδο. Διανύουμε μια περίοδο μεγάλων μετασχηματισμών που οι αρμόδιοι αδυνατούν να ερμηνεύσουν, να προβλέψουν και να συναντηθούν μαζί τους.

Εδώ και χρόνια έχουμε την μετάβαση από μια εποχή αγροεχθρότητας - ιδιαίτερα άγριας στην Ελλάδα - σε μια εποχή αγροφιλίας. Σήμερα δεν έχει πλέον μεγάλο κύρος να είναι κανείς μηχανικός, δικηγόρος, γιατρός. Αντίθετα έχει μεγάλη αίγλη να παράγει κανείς καλό κρασί, καλό λάδι, καλό τυρί. Ας το εκφράσω διαφορετικά χρησιμοποιώντας μια Αγγλο-Ελληνική αργκώ της νεολαίας. Σήμερα είναι πολύ «in» να είναι κανείς αγρότης, οινοπαραγωγός Είναι περισσότερο «in» από το να είναι τζογαδόρος στο χρηματιστήριο όπως τους πρότειναν. Σήμερα δε λέει πολλά, δεν έχει κύρος να κατοικείς στην Πατησίων στην Αθήνα, στην Αγίου Δημητρίου στην Θεσσαλονίκη, στα τσιμεντένια της Ξάνθης και της Αλεξανδρούπολης, στην κακόγουστη «κιτς» πλατεία Κολωνακίου. Σήμερα είναι πολύ «in» να κατοικείς στην Σταυρούπολη της Θράκης. Όπως είναι πολύ «in» να πίνεις κρασί, να είσαι οινοπότης από το να πίνεις ουίσκι. Δυστυχώς οι έλληνες, ακόμη και οι έλληνες γεωργοί έκαναν εθνικό τους ποτό το ουίσκι όπως ο Τζέϊμς Μπόντ, ο σκωτσέζος Σιν Κόνερυ. Μετά βέβαια διαμαρτύρονται για την κατάσταση στην γεωργία και τις τιμές. Ευτυχώς αυτή η εποχή βρίσκεται στο τέλος της. Ήταν η εποχή της αμπελοκτονίας που ερημοποίησε την ελληνική ύπαιθρο. Ήταν έργο των εθνικών πολιτικό - οικονομικών

ελίτ δεξιών και αριστερών που πρόβαλαν ως άλλοθι την Ευρωπαϊκή Ενωση. Αυτό όμως ήταν εμπαιγμός, η αμπελοκτονία ήταν προϊόν της δικής τους ανήθικης πολιτικής.

Επεδίωξαν και την ελαιοκτονία αλλά εκεί απέτυχαν. Μπορείνα σκεφθείτε την Ελλάδα χωρίς ελιές. Αυτή η βαρβαρότητα ευτυχώς βρίσκεται σε υποχώρηση, επανέρχεται η άμπελος, το έλαιον, η ελαία, η αγροφιλία.

Χρόνια πριν αρχίσαμε την ανασκαφή στο μεγάλο κοίτασμα του ελληνικού ιστορικού αμπελώνα. Ψάχναμε να βρούμε στην άκρη ενός παλιού αμπελιού, στα βιβλία, στην γνώση των γερόντων τις αυτόχθονες γηγενείς ελληνικές ποικιλίες αμπελιού. Όπως οι ανασκαφείς αρχαιολόγοι τα θέατρα, τα αγάλματα, τους τάφους. Στη μεγάλη αυτή ανασκαφή συναντήσαμε τον καπνία ή κάπνιο οίνο, τον Μαρωνίτη ή Ισμαρικό. Ο κάπνιος οίνος των αρχαίων είναι το σημερινό μαυρούδι, «Μαυρούδ» στη βουλγαρική. Ήταν ένας σημαντικός άνθρωπος - της αρχαιολογίας και αυτός - που μου μίλησε για αυτήν την ιστορική ποικιλία. Ήταν ο Φώτιος Κωνσταντινίδης από τη Μαρώνεια. Μία από τις ιστορικές πρωτεύουσες της Θράκης. Η Μαρώνεια στην αρχαιότητα ήταν μία πόλη γεμάτη καπηλειά.

Στην ανασκαφή μας αυτή συναντήσαμε τον μονεμβασίτη οίνο, το Μαλβάσια. Το κρασί μίας από τις ωραιότερες πόλεις της Μεσογείου, της Μονεμβασίας. Το παράδοξο, η ύβρις θα έλεγα, είναι ότι αυτή η ποικιλία συναντιέται σε όλη την Ευρώπη μέχρι και την Καλιφόρνια αλλά δε συναντιέται στη γενέθλια γη της, τη Λακωνική. Δε φταίει βέβαια η Ευρωπαϊκή Ένωση. Στη συνέχεια της ανασκαφικής διαδρομής μας, στα χαμένα παιδιά του Διόνυσου όπως τα ονόμασα, ανακαλύψαμε τις αυτόχθονες ποικιλίες της Καλαβρίας της Απουλίας της Καμπανίας που διατηρούν ακόμη τα ελληνικά τους ονόματα: «Greco bianco» - ελληνικό λευκό «Aglianico» δηλαδή ελληνικό, και άλλες.

Πρέπει να σας πω ότι όταν επισκέπτομαι στη Ρώμη αγαπητά πρόσωπα – εγώ είμαι ρωμαίος από πολλές πλευρές - τους λέω «Σας έφερα ελληνικό κρασί». «Από την Ελλάδα;» με ρωτούν. «Οχι, από την Magna Grecia, τη μεγάλη Ελλάδα» τους απαντώ. Πρόκειται για ποικιλίες με τις οποίες οι έλληνες της Δύσης χιλιετίες πριν, δημιούργησαν το μύθο του ελληνικού κρασιού στη Δυτική Μεσόγειο και την Ευρώπη. Ήταν φημισμένοι καλλιτέχνες του κρασιού.

Η προσπάθεια μας αυτή, για την επανεύρεση του τοπικού, περιφερειακού αλλά και παγκοσμιοποιημένου ελληνικού αμπελώνα συναντήθηκε με τη δική σας δημιουργική ομάδα και το Δήμαρχο σας, Τσεγγελίδη Ιωάννη, που θέλετε να επαναφέρετε την άμπελο και τον οίνο στην Θράκη. Αυτά που επί χιλιετίες και μέχρι λίγους αιώνες πριν αποτελούσαν στοιχεία της ταυτότητας της. Η Θράκη ήταν ευάμπελος και οι Θράκες πολυπόται. Έχω πιει κρασί σε πολλά μέρη του κόσμου, κανένα όμως δεν είχε τη γεύση των κρασιών της Καλλιθέας Αλεξανδρούπολης και του Σουφλίου, που γεύθηκα στα παιδικά μου χρόνια.

Η σημερινή περίοδος δεν είναι αυτή των μαζών, όπως έλεγαν κάποτε. Αυτές υποχώρησαν, τις υποχώρησαν, ή μεταβλήθηκαν σε υπηκόους. Η σημερινή περίοδος είναι αυτή των πεφωτισμένων ομάδων και προσώπων. Έτσι εξηγείται ότι η ιδέα μου για τα χαμένα παιδιά του Διόνυσου βρίσκει την πρακτική δημιουργική της στιγμή στον τόπο αυτόν, στην δημιουργική συνάντηση με την ομάδα σας.

Πιστεύω ότι η σημερινή μέρα είναι φορτισμένη σε λόγο, φωνή αλλά και συναισθήματα. Είναι φορτισμένη σε μνήμες, συμβολισμούς που έρχονται από το παρελθόν και ανοίγονται στο μέλλον. Επανέρχονται σχέσεις, επικοινωνίες που διαμόρφωσαν επί χιλιετίες ένα μεγάλο οικουμενικό πολιτισμό. Αξίζει μία στήλη μαρμάρου, έργο ενός ικανού γλύπτη να αφήσει στην ιστορία αυτή τη στιγμή. Είναι μεγάλη η συγκίνηση, και έχει μεγάλη σημασία η αναβίωση του Θρακικού αμπελώνα να γίνεται και με τα αυτόχθονα κλήματα αμπελιών της Καλαβρίας, το Greco Bianco, το Aglianico. Στη στήλη μαρμάρου πρέπει να εκφράζεται η ευγνωμοσύνη σας προς τους ανθρώπους της Καλαβρίας που σας προσέφεραν τα κλήματα. Είναι φυσιολογικό μία σχέση χιλιετηρίδων να μην χρηματοποιείται. Πιστεύω είναι μια από τις ωραιότερες στιγμές της ευρωπαϊκής οικοδόμησης που συγκινούν και κάνουν περήφανους όλους τους Ευρωπαϊκούς λαούς.

Οφείλω από εδώ να ευχαριστήσω τόσο τους ανθρώπους του φυτωρίου, όσο και ένα μεγάλο εξερευνητή και γνώστη του μεγάλου αμπελουργικού και οινικού γαλαξία της Μεγάλης Ελλάδας, του Ιταλικού Μετζοτζόρνο, τον Λεονάρδο Σκούλη.

Τόσο με χρώματα των φύλλων των δικών τους ποικιλιών, όσο και αυτά από τις πάροινες – έτσι τις ονόμαζαν στην αρχαιότητα - περιοχές του Εύξεινου Πόντου θα χτίσουμε και θα ομορφύνουμε το τοπίο. Σκεφτείτε τους αμπελώνες με τα νερά του Νέστου. Σε λίγα χρόνια θα έχουμε πολλές ετικέτες κρασιού και νέους αγρότες καλλιτέχνες, μάστορές του. Επιδιώκουμε, όμως κάτι μεγαλύτερο. Μετά την οδική Εγνατία που δημιουργήσαμε με την θέληση και τον αγώνα μας - πρώτα στη Θράκη - σχεδιάζουμε τον νέο μας ορίζοντα, τη δημιουργία της Γαστρονομικής Εγνατίας, της Εγνατίας του κρασιού, της οινικής Εγνατίας που θα συνδέεται με την Ιόνια και την Ευξείνια.

Αυτός είναι ο δικός μας δρόμος για την παγκοσμιοποίηση. Θα είναι η επικοινωνία, η επαναεπικοινωνία λαών, εθνών, πολιτισμών, ανθρώπων. Όλων αυτών που διακρίνονται για την αγάπη προς τον τόπο τους, την Καλαβρία, την Απουλία, τα Ιόνια, την Ήπειρο, τη Μακεδονία, τη Θράκη, τον Εύξεινο Πόντο. Αλλά και έναν μεγάλο σεβασμό και αγάπη προς τον άνθρωπο και την ανθρώπινη ζωή ανεξαρτήτως εθνικότητας και θρησκείας.

* Ομιλία που έγινε στη Σταυρούπολη Ξάνθης στις 16 Απριλίου 2006.

OTEshop: Ὁ κρατικός μας μιξοβαρβαρισμός

«Καμαρώνει» ἀναρτημένη ἡ μιξοβάρβαρη (ἐκ τοῦ μίξη + βάρβαρος) πινακίδα: OTEshop. Προφανῶς τὸ προαναφερθὲν λεκτικὸ ἐφεύρημα-τερατούργημα κατασκευάστηκε στὰ «κεντρικά» τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐξακτινώθηκε στὰ πέρατα τῆς ἑλλαδικῆς ἐπικράτειας. Εὔκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ κατανοήσει τὸ σκεπτικό τοῦ... μιξοβαρβαρισμοῦ.

Πρῶτα τὸ γνωστὸ πλέγμα ἐθνικῆς κατωτερότητας, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ξενομανία. Ἂν στὴν θέση τοῦ "shop" ἔμπαιναν οἱ ἀρχαιοελληνικὲς λέξεις ἀγορὰ ἢ κατάστημα (ἐκ τοῦ κατά+ἵστημι) αὐτὸ θὰ μᾶς ὑποβίβαζε στὰ μάτια τῶν ξένων. Πῶς νὰ τὸ κάνουμε; Τὸ «shop» ἢ τὸ «cosmo» χαρίζουν περιωπὴ καὶ ἀξιοπιστία στὰ προϊόντα τοῦ OTE. Τὰ κατανοοῦν καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ ἐπισκέπτες, νὰ μή τοὺς κουράζουμε μὲ ἰθαγενεῖς «τριτοκοσμικές» λέξεις, ὅπως ἡ «ἀγορά». Οἱ ξένοι εἰσάγουν σωρηδὸν ἑλληνικὲς λέξεις, γιατί γνωρίζουν ὅτι ἔτσι προικίζουν τὴν γλῶσσα τους μὲ ἔξοχα δείγματα πολιτισμοῦ (ἡ γλῶσσα εἶναι καὶ φορέας πολιτισμοῦ, θὰ πεῖ ὁ Ἐλύτης) καὶ στὴν πατρίδα τους, οἱ ἴδιες λέξεις, εἶναι ἀνυπόληπτες, ντρεπόμαστε νὰ τίς χρησιμοποιήσουμε. Μὲ τέτοιους γελοιοπρεπεῖς ξενισμοὺς προσπαθοῦμε νὰ φαινόμαστε Εὐρωπαῖοι, ἐνῶ, κανονικά, οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ προσπαθοῦν νὰ φαίνονται Ἕλληνες ὡς «μεταλαβόντες τῆς ἡμετέρας παιδείας».

Ὁ δεύτερος λόγος γιὰ τὴν υἱοθέτηση μιᾶς τέτοιας ξενόμεικτης ἐπιγραφῆς, εἶναι ἡ διάχυτη ἀδιαφορία γιὰ τὴν γλῶσσα μας. Μόνο τυφλοὶ «τὰ τ' ὦτα, τὸν τὲ νοῦν, τὰ τ' ὄμματα», δὲν βλέπουν τὸν ἔντονο γλωσσικὸ ἀφελληνισμό, ἢ μᾶλλον, ἐξαμερικανισμὸ μας. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, τὸ ἀνώτατο πνευματικὸ ἵδρυμα τοῦ τόπου μας, μὲ ἀγωνιώδη καὶ ἀφυπνιστικὴ διακήρυξη τοῦ 2001, ἐπεσήμανε μεταξὺ ἄλλων: «Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐκδηλώνεται μία τάση νὰ ἀντικατασταθεῖ τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο μὲ λατινικό. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ θὰ καταφέρει καίριο πλῆγμα κατὰ τῆς ἑλληνικῆς σκέψης καὶ ὅλων τῶν πτυχῶν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ». Βλέποντας τὴν λέξη «cosmote» ἐπιβεβαιώνεις τὴν ἀπαισιόδοξη πρόβλεψη τῶν ἀκαδημαϊκῶν. Ὁ OTE, ὡς κρατικὸς ὀργανισμός, ἔπρεπε νὰ δείχνει περισσότερη εὐαισθησία στὸ θέμα τῆς προστασίας τῆς γλώσσας μας καὶ νὰ μὴν ὑποκύπτει στὶς σειρηνωδίες τῆς παγκοσμιοποίησης. Ἡ Γαλλία, γιὰ παράδειγμα, ἀγωνίζεται μὲ πάθος γιὰ τὴν προστασία τῆς γλώσσας της ἀπὸ τὸν ἀγγλόφωνο πολιτιστικὸ ἰμπεριαλισμό. Ἀμυντικὰ ὀχυρά της ἡ Ἀκαδημία καὶ ὁ ὑπουργὸς Γαλλοφωνίας πού παλαιότερα ἀπείλησε νὰ διακόψει τὴν χρηματοδότηση διεθνῶν συνεδρίων στὴ Γαλλία, ἂν δὲν χρησιμοποιοῦν τὴν γαλλικὴ ὡς γλῶσσα τῶν ἀνακοινώσεων καὶ τοῦ διαλόγου. Θὰ ἦταν ἀδιανόητο γι' αὐτὴν τὴν σοβαρὴ χώρα νὰ χρησιμοποιεῖ δημόσιος ὀργανισμὸς ξενικὴ ἐπιγραφή.

Τρίτος λόγος, ποὺ ὑποθέτω ὅτι πρόκρινε τὴν ξενόγλωσση ἐπιγραφή, εἶναι ὁ ἐνδόμυχος φόβος τῶν ἰθυνόντων, μήπως οἱ ἀκροβολισμένοι σὲ ζωτικοὺς ἁρμοὺς, τῆς πολιτικῆς καὶ πολιτιστικῆς ζωῆς, ἐκπρόσωποι καὶ ὀπαδοὶ τοῦ δῆθεν ἐξευρωπαϊσμοῦ καὶ τοῦ ψευτοπροοδευτισμοῦ, χαρακτηρίσουν τὴν ἐπιμονὴ σὲ ἑλληνικὴ γραφὴ ὡς σοβινισμό. Μὲ τὸ "shop" περνᾶς τὶς ἐξετάσεις, τὰ διαπιστευτήρια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ τοὺς «θολοκουλτουριάρηδες». Ἡ λέξη «ἀγορά» θὰ προκαλοῦσε θυμηδία, εἰρωνεία καὶ θὰ στηλιτευόταν ὡς ἐθνικιστικὴ ἀναδίπλωση. Ἀντὶ νὰ ἀντισταθοῦμε στὸν θανάσιμο κίνδυνο ποὺ λέγεται ἀγγλική, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ ὅλες τὶς ἐθνικὲς διαλέκτους, ἐμεῖς «ἀφηνόμαστε μοιρολατρικὰ στὴ δύναμη τῶν πραγμάτων» (Σεφέρης), ἑτοιμάζουμε τὸν αὐριανὸ «μιξοέλληνα». Τὸ 1958 ὁ Θεοτοκᾶς τόνιζε τὰ ἑξῆς σπουδαῖα: « Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι, ἀνάμεσα στὰ στοιχεῖα αὐτά, ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ἢ τέσσερα πολυτιμότερα καὶ πρέπει νὰ τὴ φυλάγουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, νὰ τὴν προστατεύουμε ἀπὸ τὴ νοθεία, τὴ σύγχυση καὶ τὴν προστυχιὰ ποὺ τὴν ἀπειλοῦν σήμερα σὲ κάθε της βῆμα, νὰ προσπαθοῦμε νὰ μαθαίνουμε τοὺς ὁμοεθνεῖς μας νὰ τὴ χρησιμοποιοῦν μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμό». Ἡ γλῶσσα μας θέλει ἀγάπη καὶ σεβασμό, ὡς πολύτιμο στοιχεῖο ἐθνικῆς συνοχῆς καὶ πνευματικῆς συγκρότησης.

Ἂς εἶναι. Ἀφοῦ τὰ "shop" καὶ τὰ "cosmo" δὲν μᾶς τρομάζουν, ἐφ' ὅσον τὰ θεωροῦμε ὑγιῆ δείγματα προσαρμογῆς στὴ Νέα Ἐποχή, τότε νὰ μὴν παραξενευτοῦμε, ἂν καταντήσουμε σὰν τοὺς «Ποσειδωνιάτες» τοῦ Καβάφη, ποὺ ἀφομοιώθηκαν ἀπὸ τοὺς Τυρρηνούς, ὅταν ἄλλαξαν γλῶσσα. Θὰ κάνουμε τότε, ὅπως κι αὐτοί, μία γιορτὴ ἑλληνική, γιὰ νὰ ξαναθυμόμαστε τὰ παλιὰ καὶ νὰ κλαῖμε γιὰ τὸ κατάντημά μας… «γιατί θυμοῦνταν ποὺ κι αὐτοὶ ἦσαν Ἕλληνες/… καὶ τώρα πῶς ἐξέπεσαν, πῶς ἔγιναν/ νὰ ζοῦν καὶ νὰ ὁμιλοῦν βαρβαρικά/ βγαλμένοι – ὦ συμφορὰ – ἀπ' τὸν Ἑλληνισμό». Πρὸς τὰ κεῖ ὁδεύουμε, στὸ νὰ γίνουμε Greek-cosmo-shop.

Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος-θεολόγος, Κιλκίς

Μ πιρελιές

§

Φυχοσάββατο
Μιά γριά πάει πρός τό ρεκροταφεῖο
ἕρας γέρος ἀπό μακρυά ἐπιστρέφει

§

Ἔλα, πίρε
μήρ τό πολυσκέφτεσαι
τί κρατήθηκε ἴδιο σ'αὐτόρ τόρ κόσμο

§

Στόρ τσιγγάρικο μαχαλά
τό ἕρα μάγουλο κλαίει
τό ἄλλο γελᾶ

§

Πῶς καταφέρρει ἡ τσιγγάρα ρά
χορεύει τόσο παθιάρικα
χωρίς ρά φαρερώρει καρέρα
συραίσθημα στό πρόσωπο...

§

Δέρ ὑπάρχουρ Τσιγγάροι στήρ
περιοχή μας. τό ἀποφάσισε τό
Προξερεῖο!

Δόρ Σάρτσο – VRiZO Ντου
Γιακαμπόσο παίλα Βουλτσίδης
SUMO FUNDO Μπαμπατζιάρ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Α ΛΑ ΤΟΥΡΚΑ

Κούρδοι «Γκρίζοι Λύκοι»
Διαβάζουν Κούρδους συγγραφεῖς καὶ ἀκοῦνε μὴ πολιτικὰ τραγούδια Κούρδων τραγουδιστῶν. Πρόκειται γιὰ τοὺς Γκρίζους Λύκους τοῦ Ντιαρμπακίρ. Ὁ 26χρονος Τζιχὰν Καγιὰλπ ἀπὸ τὸ Ντιαρμπακίρ μᾶς λέει: «Εἶμαι ἕνας ἐθνικιστὴς ποὺ ζῶ στὸ Ντιαρμπακίρ. Εἶμαι ἀπὸ τὴν φυλὴ Ζάζα τῶν Κούρδων. Κατὰ τὴν γνώμη μου οἱ Κοῦρδοι εἶναι μία τουρκικὴ φυλὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τοὺς Ὀγούζους. Στὴν οἰκογένειά μου μιλᾶμε κουρδικά. Τὰ κουρδικὰ δὲν εἶναι γλῶσσα, ἀλλὰ μία διάλεκτος».
(3-5-2006, Περιοδικὸ Ἀκσιόν)
(Σ.Σ.: ***Τελικὰ εἴτε ἀκοῦς ἐκτουρκισμένο Πομάκο στὴν ἑλληνική Θράκη, εἴτε ἐκτουρκισμένο Κοῦρδο στὴν Ἀνατολία, τὰ ἐπιχειρήματα καὶ ἡ ὁρολογία εἶναι ἀκριβῶς ἴδια!*****)**

Τά λένε οἱ Εὐρωπαῖοι γιά μᾶς
Ὁ Τζούστ Λάγκεντικ ἀντιπρόεδρος τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς Ε.Ε. - Τουρκίας, ἀναφερόμενος στὴν ἀπομάκρυνση τοῦ εἰσαγγελέα Φερχὰτ Σαρίκαγια ἀπὸ τὰ καθήκοντά του, εἶπε πὼς αὐτὴ στέλνει τὸ μήνυμα πὼς δὲν πρέπει νὰ ¨ἀκουμπᾶνε¨ εὐαίσθητους φορεῖς, διαφορετικὰ θὰ τιμωροῦνται. Ἀνέφερε πὼς στὸ Κυπριακὸ χρειάζεται πολιτικὸ θάρρος καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς καὶ πὼς ἡ Τουρκία εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνοίξει τὰ λιμάνια καὶ τὰ ἀεροδρόμια της στὰ πλοῖα καὶ ἀεροπλάνα τῶν Ρωμιῶν. Σχολιάζοντας καὶ τὸ θέμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἔκφρασης εἶπε πὼς τὸ ἄρθρο 301 ἐξακολουθεῖ νὰ δημιουργεῖ προβλήματα καὶ πὼς παρὰ τὸ ὅτι γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἐλευθερία ἔκφρασης στὴν Τουρκία, δὲν γίνονται βήματα πρὸς αὐτήν. **(3-5, ἐφ. Χουριέτ)**

Πόλεμος κανονικός
Προκάλεσε μεγάλη ὀργὴ στὴν πόλη Χακκάρι ἡ ἐπίθεση μὲ τηλεχειριζόμενη βόμβα σὲ ὄχημα ποὺ μετέφερε παιδιὰ ἀξιωματικῶν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τραυματιστοῦνε 11 παιδιὰ καὶ 8 στρατιῶτες. Στὶς 15.30 μ.μ., 8 τάνκς μὲ συνοδεία ἀπὸ 2 τζὶπ καὶ περιπολικὰ μὲ σειρῆνες ἔφτασαν στὸ κέντρο τῆς πόλης. Ὁ κόσμος ἔβγαινε στοὺς δρόμους ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ καὶ τὰ σπίτια καὶ κοιτοῦσε τὰ τάνκς ποὺ περνοῦσαν. **(4-5, ἐφ. Χουριέτ)**

Κράτος καί πολίτες, σχέσεις ἐμπιστοσύνης
Ἰατρικὴ ὁμάδα τεσσάρων ἀτόμων ἀπὸ τὴν πόλη Μάρντιν πῆγε στὸ χωριὸ Χατζόκιοϊ γιὰ νὰ ἀρχίσει ἐμβολιασμὸς ἐνάντια στὸν τέτανο. Ὅταν ἔγινε γνωστὸ στὸ χωριὸ πὼς ἦρθαν, οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ἀντέδρασαν. Φωνάζοντας ¨Μᾶς στειρώνετε!¨ ἄρχισαν νὰ πετροβολοῦνε τὴν ἰατρικὴ ὁμάδα. Μετὰ τὸν τραυματισμὸ μίας νοσοκόμας ἡ ἰατρικὴ ὁμάδα ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀναχώρησαν. Ὁ νομάρχης τῆς πόλης Μάρντιν δήλωσε πὼς εἶναι πρωτογονισμὸς τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ κράτος κάνει τέτοιες θυσίες κάποιοι νὰ σκέφτονται ἔτσι. **(4-5, ἐφ. Χουριέτ)**
(Σ.Σ.: ***Ἡ ἀντίδραση ἦταν δικαιολογημένη. Στὸ παρελθὸν ὑπῆρξαν τέτοια περιστατικὰ σὲ βάρος Κούρδων γυναικῶν σὲ νοσοκομεῖα!*****)**

Εἴμαστε καί παθιάρηδες...
Στὴν πόλη Τσόρουμ ὁ 39χρονος Σ.Ν. συνάντησε τὴν πρώην σύζυγό του καὶ τῆς πρότεινε νὰ ξαναπαντρευτοῦνε. Ὅταν ἐκείνη ἀπέρριψε τὴν πρότασή του, αὐτὸς τὴν μαχαίρωσε στὴν μέση του δρόμου 24 φορές. Στὸ νοσοκομεῖο ὅπου μεταφέρθηκε ἡ κοπέλα δὲν ἔγινε δυνατὸ νὰ σωθεῖ παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν. **(8-5, ἐφ. Χουριέτ)**

Μία εἰκόνα, χίλιες λέξεις...
Στὴν οἰκογενειακὴ φωτογραφία τῶν ἡγετῶν στὴν Θεσσαλονίκη ὁ Ἐρντογὰν σήκωσε ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὴν τουρκικὴ σημαία ποὺ εἶχε τοποθετηθεῖ γιὰ νὰ καθορίσει τὸ σημεῖο ὅπου θὰ στεκόταν. Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησαν οἱ πρωθυπουργοὶ τῆς Μολδαβίας καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ σήκωσαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὶς σημαῖες τους. Λόγω τῆς κίνησής τους ὁ Καραμανλῆς ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ σημαία ποὺ πατοῦσε. **(5-5, ἐφ. Μιλλιέτ)**

Μ.Κ. **kyneg@otenet.gr**

Ἀντιφωνήματα

Σέ θέση ἀντιπροέδρου στήν Ἐπιτροπή Ἀφοπλισμοῦ τοῦ ΟΗΕ ἐξελέγη τό... Ἰσραήλ! Μιλᾶμε δηλαδή γιά πρόκληση στά ὅρια τῆς παράνοιας

Ἄλλη μία τίμια φωνή, ὁ τ. πρόεδρος τῶν ΗΠΑ Τζίμυ Κάρτερ, κατηγορεῖ γιά ἔγκλημα κατά τῆς Παλαιστίνης τή χώρα του πού τήν στραγγαλίζει οἰκονομικά, μέ τό πρόσχημα τῆς Χαμάς (Int/nal Herald Tribune, 7 Μαΐου)

Στό Ἐθνικό Θέατρο τῆς χώρας ἐπρόκειτο ν' ἀνεβεῖ ἕνα ἔργο τοῦ Πῆτερ Χάντκε. Ὅμως ὁ διευθυντής ματαίωσε τό ἀνέβασμα, ἐπειδή ὁ Χάντκε πῆγε στήν κηδεία τοῦ... Μιλόσεβιτς.

Ἰράν; Ὄχι βέβαια· Γαλλία!

Ἄσχετο: Στοιχεῖα τῆς ὑπηρεσίας UNHCR τοῦ ΟΗΕ γιά τούς πρόσφυγες: Κροατία 7.921, Ἀλβανία 86, ΠΓΔΜ 3.123, Κόσοβο 22.629, Βοσνία 194.053, Σερβία... 373.382!

Ὁ Γερμανός ἐγκληματολόγος καί δημοσιογράφος Γιοῦργκεν Κίλμπελ ἔδειξε τή Μοσάντ ὡς δολοφόνο τοῦ Χαρίρι, μέ στόχο τήν πολιτική ἀποσταθεροποίηση τοῦ Λιβάνου

Καί κατηγόρησε τόν συμπατριώτη του ἀνακριτή τοῦ ΟΗΕ Ντ. Μέχλις γιά ἀποπροσανατολισμό τῶν ἐρευνῶν. Τό αὐτονόητο, δηλαδή, πού κανείς δέν ξεστόμιζε...

Συγκινήθηκα ρέ γαμῶτο μέ τό διεθνές ἐνδιαφέρον γιά τό Νταρφούρ τοῦ Σουδάν. Ὡς καί στρατά σκέφτονται νά στείλουν οἱ ἀμερικανοεγγλέζοι φιλάνθρωποι

Πάντως, ὅλως τυχαίως, ἡ Κίνα ἔχει στείλει ἐπιχειρηματίες, ἔκλεισε συμφωνίες καί παίρνει τά 2/3 τοῦ πετρελαίου τῆς χώρας. Βλέπετε σεῖς καμμία σχέση μέ τά πιό πάνω;

Ἡ 69χρονη τ. ΥΠΕΞ τῶν ΗΠΑ Ὀλμπράιτ, λέει, «δέν σκέφτεται τόν γάμο» (καί καμικάζι τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἀλ Ἄκσα πάντως νᾶσαι, δειλιάζεις καί μέ τή σκέψη πώς...)

Πάει καί τό 4ο Κοινωνικό Φόρουμ τῆς Ἀθήνας. Δέν ξέρω ρέ παιδιά, κάτι μέ χαλάει μέ τοῦτον τόν διαδηλωτικό τουρισμό, παρότι συμφωνῶ σχεδόν μέ ὅλα τά συνθήματα

Μέ χάλασε φέτος, ἄς ποῦμε, ὅτι ἔγινε στήν Ἀθήνα. Ἄν ὁ κῶλος σας βαστάει καί κάτι παραπάνω ἀπό χαζοχαρούμενες ἀριστερές πορδές, κάντε το στήν Τεχεράνη, ρέ!

Ἦρθε ἡ Ράις στήν Ἑλλάδα, μονάχα γιά νά μᾶς θυμήσει πόσο μπανανία εἴμαστε: Στά 5 λεπτά πού ἔμεινε μᾶς ἔριξε 10 ροχάλες (Κύπρο, Ἰράν, Πρόεδρο...) κι ἄιντε μπάι...

Στίς 19 ἔχουμε τήν ἐπέτειο τῆς Ποντιακῆς Γενοκτονίας καί γιά πρώτη φορά θά γίνουν ἐκδηλώσεις στή Μόσχα καί στή Στουτγάρδη. Ἄντε ἀδέρφια, σιγά σιγά προχωρᾶμε...

Διαβαλκανικό σοσιαλάιζινγκ στή Σαλονίκη, μέ τούς Σέρβους στή γωνία καί τούς Κοσοβάρους στό πλάι μας! Μά... κάπως ἀλλιῶς δέν τά ξέραμε τόσα χρόνια;...

Συγγνώμη, μία ἐρώτηση: Αὐτό τώρα μέ τόν κύριο Καλαντζῆ ὑπουργό (Μακεδονίας-Θράκης, ἔστω) εἶναι χιοῦμορ; Ἤ νά τό ἐκλάβουμε οἱ Θρακιῶτες ὡς προσβολή;

Πανελλαδικός πανικός μέ τήν ὑποψηφιότητα Καραχασάν. Τέτοιοι εἴμαστε. Ὅσο βράζει ἡ ὑπόθεση κανένας δέν ἀσχολεῖται· ὅταν ἐκραγεῖ, τότε τρέχουμε ἀλλόφρονες

Προσέξατε πόσοι Θρακιῶτες βγῆκαν γιά τό θέμα στά βοθροκάναλα ὅπου παίζανε τίς κουμπάρες οἱ Ἀθηνέζοι; Ὅσοι καί σέ κάθε τέτοια περίπτωση (π.χ. Ἐχίνου): Κανένας!

Ἄ, ναί, βγῆκε ὁ Ντεντέ! Θυμᾶστε ποιοί κινοῦνταν ἐλεύθερα ἐπί Χούντας, ἔ; Ὅσοι εἶχαν τό χαρτί τῆς Πρεσβείας. Κάπως ἔτσι...

Πῆρε τό στρατί καί πάει κι ὁ Βαβατσικλῆς πρός τό κόκκινο ψηφομαντρί. Νά κάνει τί; Τό πλαίσιο εἶναι γνωστό καί τίποτε δέν πρόκειται νά κερδίσει. Ἀντιθέτως, δίνει καί τό μήνυμα πώς εἶναι ἴδιος μέ τούς ἄλλους

Τό περσινό Φεστιβάλ Σαμοθράκης πάει φέτος στά Λουτρά Τραϊανούπολης (21-23/7) ὡς Thraki Ethnic Festival. Μουσική ἀπό ὅλον τόν κόσμο, δρώμενα, οἰκολογία, μέ 25 εὐρώ γιά τό τριήμερο (www.weproductions.gr)

100 ἀπό τούς 160 ἐναπομείναντες ἐργαζόμενους τῆς πάλαι ποτέ κραταιᾶς Φάνκο πῆραν 3 χιλιάρικα καί ἔφυγαν μέ ἐθελούσια.

Μιλᾶμε δηλ. γιά πραγματικό πανικό σέ - ἕνα ἀκόμη - (Λαναρο)ναυάγιο. Ἡ ΟΤΤΟ Ἔβρος ἀκολουθεῖ.

Σεμινάριο Ε/Τ σχέσεων μέ τόν Ἀ.Συρίγο τοῦ Παντείου στό Ἵδρυμα Θ.Τ.Π. (3,4 Ἰουνίου). Συνέχεια τῶν ἐκδηλώσεων ἀρχαιολογικοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς ΦΕΞ (12 καί 15 Μάη).

Μπορεῖ ὁ ἀνταγωνισμός τῶν δύο πολιτιστικῶν φορέων νά ἔχει καί ἄσχημες πλευρές, ὡστόσο ἡ πόλη τῆς Ξάνθης ἐπωφελεῖται

Ρεκόρ συμμετοχῶν τῆς περιφέρειάς μας (5.364 ἔργα!) στόν διαγωνισμό ζωγραφικῆς τοῦ Μουσείου Ἑλληνικῆς Παιδικῆς Τέχνης καί τῆς «ΜΙΝΕΡΒΑ», μέ θέμα τήν ἐλιά. (Ἰδιωτικοποίηση; Ναί. Εἴδατε ὅμως πουθενά κάτι ἀπό τόν δημόσιο τομέα;)

Τό μικρό μνημεῖο τῆς ἀνωτέρω φωτογραφίας στήθηκε ἔξω ἀπό τόν Κέχρο, στήν ὀρεινή Ροδόπη, γιά νά θυμίζει τή θυσία δύο Ἑλλήνων χωροφυλάκων πού τό 1922 ἔχασαν ἐκεῖ τή ζωή τους ἀπό τούς Βουλγάρους. Εἶναι ἴσως καί τό μοναδικό σημάδι τῆς κρατικῆς μας παρουσίας ἐκεῖ πάνω. Ἡ κατάστασή του; Ἄθλια! Σοβάδες σκασμένοι, χρῶμα χαμένο, περίβολος κατεστραμμένος... Κανένας νά νοιάζεται;

Ἡ παρεξηγημένη σκηνή τῆς Θεσσαλονίκης

Στίς φωτογραφίες παραπλεύρως βλέπετε τήν σκηνή ἀπό τήν διαβαλκανική διάσκεψη τῆς Θεσσαλονίκης πού τόσο παρεξηγήθηκε ἀπό τόν ἑλληνικό λαό, καθώς πίστεψε ὅτι ὁ μέν δικός του πρωθυπουργός στάθηκε νά φωτογραφηθεῖ πατώντας πάνω στήν ἑλληνική σημαία, ὁ δέ Τοῦρκος συνάδελφός του τήν σήκωσε ἀπό κάτω προκειμένου νά μήν τήν πατήσει. Ἡ ἀλήθεια, πού τήν ἀποκαλύπτουμε σήμερα ἀποκλειστικά ἐδῶ στόν «Ἀντιφωνητή», εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετη. Καί ἡ σωστή σειρά τῶν φωτογραφιῶν εἶναι ἀκριβῶς ἀντίθετη· προηγεῖται ἡ κάτω σκηνή, ὅπου διαμοίβονται τά ἀκόλουθα:

Καραμανλῆς: - *Ρέ κουμπάρε! Σέ παρέλλλαση πᾶς; Τίς σημαῖες σᾶς τίς δώσαμε νά τίς βάλλλετε κάτω.*
Ἐρντογάν: - *Ποῦ κάτω;*
Καραμανλῆς: - *Κάτω ρέ! Δέν βλλλέπεις ἐμένα πού πατάω τήν δική μας; Ἀλλά πάω στοίχημα ὅτι ἐσύ δέν μπορεῖς νά πατήσεις τή σημαία πού κρατᾶς.*
Ἐρντογάν: - *Τί λές ρέ ἀχμάκ', ἐγώ δέν μπορῶ; Τί στοίχημα πᾶς;*
Καραμανλῆς: - *Δέκα πίτα γῦρο - ἄντε, ντονέρ!*
Ἐρντογάν: - *Θαρρεῖς ὅτι θά φοβηθῶ τούς καραβανάδες μας; Χά! Ἑτοίμασε τίς πίτες!*
(Καί στήν πάνω σκηνή:)
Καραμανλῆς: - *Ἄντε, μισή ὥρα τό σκέφτεσαι, παλλλιοαδερφή!*
Ἐρντογάν: - *Ὀροσπού τσοτζούκ, τώρα θά σοῦ δείξω...*
Καραμανλῆς: - *Κάτσε νά φωνάξω τούς φωτογράφους τῆς Χουριέτ, νά σέ στρώσουν τόν κῶλλλο μόλλλις γυρίσεις.*
Ἐρντογάν: - *Γιατί μπρέ; Ἐσύ δέν κάνεις τό ἴδιο;*
Καραμανλῆς: - *Καλλλά, μαλλλάκας εἶσαι; Ἔτσι εἶναι ἡ ἑλλλληνική σημαία, μέ... ὀκτώ ρίγες;! Τί μέ λλλές, κουμπάρε, θά μποροῦσα ἐγώ ποτέ νά τήν πατήσω;*